చావు చెప్పి రాదు!

సికిందర్

గాయత్రి గ్లాసులోని ద్రవం ఒక్క గుక్క తాగి, అందర్నీ మింగేసేలా చూసింది: "స్టుపిడ్స్! మీరింకా సి క్లాస్ సినిమాల్లో విలన్స్‌లా మొహాలు పెడతారేమిట్రా! పచ్చిమాటల్లో విడదీసి చెప్తేగాని అర్థమై చావదా? స్కౌండ్రల్స్!"

"అలా బెదిరించకు, ఆంటీ! ఏమిటి నువ్వు చెప్పేది?" కుమార్ అడిగాడు.

గాయత్రి మూతి తుడుచుకొని అందర్నీ తీక్షణంగా చూసింది.

"లోకేష్ ఇప్పుడు అవసరాల్ని గుర్తిస్తున్నాడు. వాడికి పెళ్ళి కావాలట!" అని మరోసారి తీక్షణపు చూపులు విసిరి అంది, "వాడికిప్పుడు పాతికేళ్ళు. వాడికి కోరికలు కలగడం ఆలస్యంగా జరిగింది....ఎప్పుడైనా వాడు ఆడవాళ్ళ గురించి మాట్లాడగా విన్నారా?"

"లేదు, ఆంటీ....మహాసిగ్గరి!" అన్నాడు వెంకటే.

"షటప్! వాడు బుద్ధిమంతుడు! ఆడవాళ్ళని కన్నెత్తి చూడడు!"

"అసలు గది కదలనిదే ఎలా చూస్తాడు, ఆంటీ?" మళ్ళీ అన్నాడు వెంకట్.

గాయత్రి రెచ్చిపోయి పిడికిళ్ళతో టేబిల్ మీద బాదింది.

"ఒరేయ్, వెంకట్! ఈ సారి నీ వీపు వాయిస్తాను! నోర్మూసుకొని చెప్పేది శ్రద్ధగా విను! మనం ముఠాకట్టి అయిదేళ్ళు గడిచాయి. లోకేష్‌తో మీ సాంగత్యం నా కంటే చాలా తక్కువ! పాతికేళ్ళు వాడికి నేను సభ్యత, సంస్కారం నేర్పాను! వాడి మంచితనాన్ని గెలిచే పే వూరుకోను! సరే, ఇవాళ వాడు పెళ్ళి కావాలని కోరాడు. వాడి పెళ్ళి ఆలోచన నా కెప్పుడో వచ్చింది. కానీ ఎవర్ని చుడాలో తోచలేదు....దొంగలరాణి కొడుక్కి పెళ్ళి ఏమిటని ఆశ్చర్యపోతున్నారా? వాడికి మీలాగా వూరిమీదపడి ఖుషీ చేసుకొనే బుద్ధిలేదు! పెళ్ళిచేసుకొని పవిత్రంగా బ్రతకాలనుకుంటున్నాడు.... నేనూ కోరుకునేది అదే! యూసీ?"

"అయితే ఎవర్ని చూశావు, ఆంటీ?" కుమార్ అడిగాడు.

"నేను చూడలేదు!" అంటూ గాయత్రి సొరుగు లోంచి 'వనిత' మాసపత్రిక తీసి ముఖచిత్రం అందరికీ చూపించింది, "ఈమెను లోకేష్ చూశాడు."

అందరూ వూపిరి బిగబట్టి కళ్ళు తేలవేశారు.

"ఏమిటలా చూస్తారు? లోకేష్ ఈమెను చేసుకుంటాడు! ఆ ఏర్పాట్లు మనం చెయ్యాలి!" గాయత్రి అర్చింది.

"ఆంటీ! పిచ్చెక్కింది వాడికా? నీకా?" అంతవరకూ మౌనంగా గమనిస్తున్న బాక్సర్ అన్నాడు నవ్వుతూ.

గాయత్రి ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో క్రూరంగా చూసింది.

"బాక్సర్! చివరి వార్నింగ్—నీ నోటిని హద్దుల్లో పెట్టకపోతే నాలిక చీరేస్తాను! బాస్టర్డ్స్! మళ్ళీ జాగ్రత్తగా వినండి! ఈ పుస్తకం మీద బొమ్మ ఎవరిదో మీకు తెలుసు! సరోజ! సిటీలో గొప్ప సంఘసేవికురాలు! విమన్స్ లిబ్—తెలుసా? దానికి నాయకురాలు! అంతే గాక అనాధల పాలిట దేవత! చిత్రమేమిటంటే ఆమెకు మగాళ్ళంటే తెగని అసహ్యం-జుగుప్స! ఆడవాళ్ళ మీద జరిగే అత్యాచారాల్ని తీవ్రంగా ప్రతిఘటిస్తుంది. వాళ్ళ సమస్యల్ని చక్కగా పరిష్కరిస్తుంది. స్త్రీ స్వాతంత్ర్యం మీద యెన్నో వ్యాసాలు గీసింది, వుపన్యాసాలు దంచింది...."

గాయత్రి క్షణం ఆగి మళ్ళీ అంది:

"ఆమె ఆశయాల్ని నేను హర్షిస్తాను, గౌరవిస్తాను. కానీ ప్రకృతి విధించిన నియమాలతో జీవితంలో రాజీ పడాలని ఆమె గుర్తించడంలేదు! గుర్తించినా ఖాతరు చేయడంలేదు! పాతికేళ్ళొచ్చినా పెళ్ళీ పెటాకులూ లేకుండా తిరుగుతోంది....అసలు పెళ్ళే చేసుకోను అంటోంది.

"బాయ్స్! అవన్నీ మనకనవసరం. ఆమె ఆశయాలతో, అభిప్రాయాలతో మనకు పనిలేదు. దోచుకోవడం మన వృత్తి. కనుక లోకేష్ కోసం ఎంతటి అసాధ్యురాలైనా ఈ అందాల రాశిని మనం ఎత్తుకొచ్చేయాలి. అందు కేర్పాట్లు...."

"ఆంటీ, ఇంతవరకు మనం దోచుకుంది లక్షాధికారుల

ఆస్తులేగాని, అమ్మాయిల్నికాదు! ఆ నీచపు పనికి నువ్వెప్పుడూ ఒప్పుకోలేదు!" అన్నాడు కుమార్.

"పెళ్ళి చేసుకోవడం నీచమట్రా, యూ ఫూల్! లోకేష్ కోరితే కొండమీద కోతినేకాదు—సముద్రం అడుగున నాచునీ తెప్పిస్తాను! అడ్డు చెప్పేవాడికిక్కడ గడ్డిలేదు, గెటవుట్!"

"కానీ ఆంటీ, నీ కొడుకు మోజుపడుతున్నాడని నువ్విలా మూర్ఖంగా ప్రవర్తిస్తే ఎలా! సరోజ గురించి నీకు తెలుసు—నిప్పులాంటిది. ముట్టుకుంటే చేతులు కాలుతాయి! సంవత్సరం క్రితం ఆమెను కిడ్నాప్ చేసిన వాళ్ళకేగతి పట్టిందో నీకు తెలుసు—జైల్లో మగ్గుతున్నారు!"

గాయత్రి నవ్వింది, "నాకు తెలుసు. ఇతరులు చేసే పొరపాట్ల నుంచి మనం లోపాలు సవరించుకోవాలి. గాయత్రీదేవికి గ్లామర్ లేకపోవచ్చు కానీ, బ్రెయిన్ వుంది, గట్స్ వున్నాయి. నా కొడుకు సుఖంకోసం ప్రాణాలైనా అర్పించగలను!"

"ఆంటీ, నీకు మతిచెడింది!" బాక్సర్ అరిచాడు, "నీకెలా నచ్చజెప్పాలి? సరోజ ఎవరు! లక్షాధికారి కూతురు! పబ్లిక్ ఫిగర్! నీ కొండముచ్చు కొడుక్కి ఆమెని ముట్టుకొనే ధైర్యం, అర్హత లేవు! బొమ్మను చూసి పడే ఆరాటం మనిషిని చూస్తే వుండదు! నేనూ సినీ యాక్టర్ల గురించి ఏవేవో వూహించుకుంటాను. కానీ నా స్థానం? నా మాట విను ఆంటీ! మన మంచికోసం చెప్తున్నాను. నీ మనసు నుంచి సరోజ గురించి ఆలోచన తీసేయ్! ఆమె మాయమైన క్షణాన పోలీసులు రంగంలో దూకుతారు! పైగా పెళ్ళిని అసహ్యించుకునే అమ్మాయిని తెస్తే ఏ

అఘాయిత్యమైనా చేసుకోవచ్చు! జీవితాంతం జైల్లో మగ్గిపోతాం! ఆలోచించు, ఆంటీ! నీ వాడికి నచ్చజెప్పు!"

గాయత్రి పులిలా లేచింది.

"స్టాపిట్! నేనింకేమీ ఆలోచించేదిలేదు! వాడికి నచ్చచెప్పేదీలేదు! చిన్నప్పటినుంచీ వాడు కోరిన బొమ్మలు కొనివ్వడం నా అలవాటు."

"సరే—మేమే వాడికి నచ్చజెప్తాం. పదండి!" అన్నాడు సింగ్.

గాయత్రి అసహనంగా చూసింది.

ఆమె అనుచరులు నలుగురూ ఒకరి వెంట ఒకరు మేడ మెట్లెక్కసాగారు. పైకి చేరుకుని ఒక గదిముందాగారు. సింగ్ తలుపుమీద కొట్టాడు.

"లోకేష్! తలుపు తెరువ్!"

సమాధానంలేదు.

సింగ్ మళ్ళీ అర్చాడు: "లోకేష్ తలుపు—"

లోపలి నుంచి విచిత్రమైన అరుపు విన్పించింది.

నలుగురూ బెదిరారు.

"తలుపు తెరువ్, లోకేష్"! వెంకట్ ధైర్యం చేసుకొని అడిగాడు.

"దేనికీ!"

"నీతో మాట్లాడాలి."

"ఏం మాట్లాడాలీ అంటాను!"

"నీ పెళ్ళి గురించి—ఆ అమ్మాయి—"

"ఆమె నెప్పుడెత్తుకొస్తున్నారు?"

"ఆ పని చెయ్యడంలేదు. నువ్వామెని మర్చిపోవాలి!"

"దేనికీ!"

"ఆమె మగాళ్ళను సహించదు! ఇక్కడికి తెస్తే

ఛ స్తుంది!"

"నీను మరో మంచి భార్యను తెస్తాం!" అన్నాడు సింగ్.

"సరోజ మంచిదికాదు! ఆమెది తిరిగేకాలు-నీ దగ్గర వుండదు!" బాక్సర్ నచ్చజెప్పాడు.

ఇంతలో ఛటుక్కున తలుపు తెరుచుకుంది.

"రాస్కెల్స్! మీ ఆడంగి చాడీ లెవరికి చెప్తున్నారో తెలుసా?" అన్న మాటలతో ఒక స్టూలు విసురుగా బయటికొచ్చింది.

సింగ్, వెంకట్, కుమారులు గభాల్న ప్రక్కకు తప్పుకున్నారు—కానీ మందమతి బాక్సర్ ముఖానికి అది వచ్చి ఫెడీమని తగిలింది.

2

శ్రీమతి గిరిజారామకృష్ణ బాల్కనీలో క్రిందకు వంగి కారు దిగి వస్తోన్న కూతురు సరోజను చూసి భారంగా నిట్టూర్చింది.

ఆమెను చూసినప్పుడల్లా గుండెల్లో అలజడి రేగుతుంది. మనసు కల్లోలమవుతుంది. నరాలు బిగదీసుకుపోయి తీవ్రమైన ఉద్రిక్తత, అశాంతికి లోనవుతుంది.

మూర్ఖురాలు! కసురుకుందామె. దీనికీ జన్మకి బుద్ధి రాదు! మగవాళ్ళు నయం! ఎన్ని సమస్యలున్నా పెళ్ళి చేసుకొని ఇతర కలాపాల్లో పొల్గొంటారు. దీని తత్వం ఇలా ఎందుకు తగలడింది?

ఆమె రెండు చేతుల్లో తలపట్టుకొని కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆమె కుమార్తె సరోజ గౌండర్ ముఠా చేతుల్లోంచి క్షేమంగా బయటపడి సంవత్సరం పైగానే అయింది.

•కాని ఆ సంఘటన గురించి మేనేజర్ రావ్ ఆమెకు ఏ మాత్రం తెలియనివ్వలేదు! దాని గురించి తల్లీ కూతుళ్ళిరువురికీ తెలిసివుంటే ఎంతో చెప్పరాని అఘాయిత్యం జరిగివుండేది!

సరోజ తల్లిది బలహీనమైన గుండె—గుండె జబ్బు వుంది. రెండుసార్లు స్ట్రోక్స్ నుంచి బయటపడింది. తీవ్రమైన వార్తలకి అది తట్టుకోజాలదు!

ఇక సరోజ పరిస్థితి చాలా సున్నితమైనది: ఆమెను అపఖ్యాతిపాలు చేసే ఏ చిన్న పరిస్థితిలో ఇరుక్కున్నా అవమానభారంతో ముందు ఆత్మాహుతి చేసుకుంటుంది!

ఇవన్నీ తెలిసిన రావ్ ఎంతో చాకచక్యంగా ఆ కిడ్నాప్ వ్యవహారం వెల్లడిగాకుండా దుర్మార్గుల్ని శిక్షించాడు! ఆ తర్వాత మళ్ళీ సరోజ అపాయంలో ఇరుక్కోకుండా రక్షణ ఏర్పాట్లు ప్రారంభించాడు. కానీ, సరోజ లక్ష్యపెట్టేరకం కాదు. అతని చాదస్తాలకి తిట్టి కొప్పడింది.

రావ్ విసిగిపోయి ఆమెని పట్టించుకోవడం తగ్గించినా ఆమె రక్షణగురించి డ్రైవర్ స్వామికి హెచ్చరికలు చేస్తూనే వున్నాడు. అతనికి లోలోన ఎంత బెరుగ్గావున్నా, ఈ సంవత్సరమంతా క్షేమంగానే గడించింది.

ఆయా అనిత బాల్కనీలోకొచ్చి, "అమ్మాయిగారొచ్చారు, భోజనానికి రారా?" అంది.

గిరిజ తేరుకొని, "దొరసాని ఏ మీటింగ్ కెళ్ళిందట?" అనడిగింది.

• ఏప్రిల్ '79—'బాడీగార్డ్' చూడండి.

"నేనడగలేదు—నేనంటే ఆమె కసహ్యం!" అంది అనిత.

గిరిజ తలూపింది. "అవును. బయట దిక్కులేని వాళ్ళ మీద వున్న ప్రేమ నీమీద లేదు. నువ్వంటే దానికసహ్యం, కసి. ఇంటి మనుషులమీద పగ. మరి నీ కేమైంది? దాని ఛీత్కారాల్ని సహిస్తూ రేపో మాపో పోయేదాన్ని నా కోసం నీ భవిష్యత్తు నెందుకు త్యాగం చేస్తున్నావు? పెళ్ళి చేసుకోవా?"

"మీ సుఖశాంతుల కంటే నాకు పెళ్ళి ముఖ్యం కాదు!"

"నా సుఖం ఇహంలో లేదు, వెర్రిదానా! పరంలో వుంది!"

గిరిజ లేచి క్రిందికి దిగసాగింది. అనిత ఒక్క దూకులో వెళ్ళి ఆమెను పట్టుకొని, జాగ్రత్తగా దింపసాగింది.

"మీ రలా ఉద్రేకపడకూడదు! మీ గుండె—"

"నా గుండె మంచిదికాదని తీసి గుప్పెట్లో పెట్టుకుంటావా?"

"మిమల్ని ఎక్కువ తిరగవద్దని డాక్టర్ అన్నాడు!"

"అత నెవరు శాసించడానికి! ఇది ప్రజాస్వామ్యం, తెలుసా?"

"మీరు అర్థంలేకుండా మాట్లాడుతున్నారు!" అరిచింది అనిత.

గిరిజ నవ్వింది: "అవును! పాతికేళ్ళ క్రితం వరకూ నా మాటలకీ, చేతలకి అర్థం వుండేది. దాని తండ్రి పోయాక నా బ్రతుక్కే అర్థంలేకుండా పోయింది! ఇప్పుడు నా కెన్నేళ్ళో తెలుసా? అరవై రెండు! ఇంతడబ్బు వుండీ ఈ వయసులో బిడ్డలనుంచి ఏ సుఖసంతోషాలు పొంద

లేని దౌర్భాగ్యులెవరున్నారు—నేను తప్ప!"

"ఏమిటి ఉపన్యాసమిస్తున్నావు?" సరోజ ఎదురు వచ్చి అడిగింది.

గిరిజ ఆమెని మింగేసేలా చూసింది.

"ఏమీ లేదు. నిన్నెవడైనా ఎత్తుకుపోయి పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుందంటున్నాను—ఏమంటావు అనితా? బుద్ధివస్తుంది!"

సరోజ పగలబడి నవ్వింది. అది చూసి అనిత భయపడి దూరంగా జరిగింది.

"అలాంటి ఆత్యాశలు కల్పించుకోకు! అయినా ఆ మాట నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా ఏమీ అన్లేదు. నన్ను రెచ్చగొట్టేందుకు చెప్పావు! ఆ దమ్ములెవరికున్నాయి! నా గురించి ప్రపంచం ఏమనుకుంటోందో నీకు తెలియదు! నేనెవరి స్వంతమూ కాను, తెలుసా? నేను నేనే. స్వతంత్రురాల్ని. నన్నెవరూ పొందలేరు, నేనెవరికీ బానిసను కాను!"

కానీ సరోజ పొరబడింది....

సరిగ్గా ఈ మాటలంటున్న సమయంలో ఆ యింటికి నాలుగుమైళ్ళ దూరంలో తనను రెండవసారి అపహరించడానికి పథకం వేయబడుతున్నట్లు ఆమెకు తెలియదు!

3

గాయత్రి ఒళ్ళంతా ఊపేస్తూ పగలబడి నవ్వింది. ఆమె అనుచరులు వరుసగా తలలు వంచుకొని నిలబడ్డారు.

"మీకు ముందే చెప్పా కదట్రా! వాడికందుబాటులో ఏది వుంటే అది విసురుతాడని! ఇలాంటి జాగ్రత్తలు తీసుకోలేని మీరేం బందిపోటుట్రా! ఛీ, నాకు సిగ్గు చేటు!"

"ఆంటీ! వాడ్ని బయటికి రమ్మను, పిడికిలితో గుద్ది చంపుతాను!" అన్నాడు బాక్సర్ ముక్కు పట్టుకొని. అతని ముక్కునుంచి రక్తం ఇంకా కారుతోంది.

గాయత్రి తేలిగ్గా నవ్వింది, "బాక్సర్! నీ బల ప్రయోగం చిన్నపిల్లలమీద కాదు! నీకు సమవుజ్జీ—లేదా శత్రువుమీద! లోకేష్ సరసాలతో శత్రుత్వం కల్పించు కుంటే అది మీ ఆరోగ్యానికి మంచిదికాదు, జాగ్రత్త! ఆల్ రైట్, బాయ్స్! వాడు ప్రవర్తించిన తీరునుబట్టి సరోజను వాడెంత ఇష్టపడుతున్నాడో మీరు తెలుసు కొనివుంటారు...."

లోకేష్ పైన గదిలోంచి తొంగిచూసి అన్నాడు: "నా డార్లింగ్‌ని తీసుకురాలేని దద్దమ్మల్ని పిస్తోలుతో చంపుతానని చెప్పు, మమ్మీ!"

"విన్నారా?" గాయత్రి అంది చిటికవేసి, "వాడ్ని రెచ్చగొడితే చెడ్డపులి అవుతాడు! కాబట్టి చెప్పినట్టు చెయ్యండి. సరోజ నిప్పులాంటిదని మీరంతా అనుకుంటు న్నారు. కానీ నిప్పునార్పేయవచ్చని తెలియదా? ఏ కడ్డీని యెలా వంచాలో నాకు పద్ధతులు తెలుసు. ప్రతిమనిషిలో అతనెంత గొప్పవాడైనా—ఏదో ఒక వీక్ పాయింట్ వుంటుంది. దాన్ని పసిగట్టి దెబ్బతీ దేనే మనకు ప్రయో జనం వుంటుంది. సరోజ వీక్ పాయింట్ నాకు తెలుసు."

"ఏమిటో చెప్పు!" అన్నాడు వెంకట్.

"అది పూర్తిగా నా స్వంత బిజినెస్ గనుక మీకు చెప్పే పనిలేదు! మీరు చేయవల్సిందల్లా ఆమె నెత్తుకు రావడం. ఆ తర్వాత నేను చూసుకుంటాను."

"సరే, ఎలా ఎత్తుకురావాలి?" సింగ్ అడిగాడు అస హనంగా.

గాయత్రి అందర్నీ కొన్ని క్షణాలు పరికించి చూసి అంది:

"నాకు నమ్మకముంది. మీ ముఖాల్లో, ధైర్యమూ, పట్టుదలా వున్నాయి. ఇప్పుడు మీరు చేబట్టబోయే పని మీ గట్స్‌ని నిర్ణయిస్తాయి. సక్సెస్ చేస్తే మీ అందర్నీ పూటీ పంపిస్తాను...."

"చెప్పు, ఆంటీ! ఏం చెయ్యాలి?" సింగ్ అన్నాడు ఆరాటంగా.

గాయత్రి అంది: "సరోజను కిడ్నాప్ చెయ్యాలి. ఇంట్లోంచి ఆమె నపహరించడం సాధ్యంకాదు. బయట కొచ్చినప్పుడే వీలవుతుంది. ఆమె బయట వుంటే తోడుగా డ్రైవర్ కూడా వుంటాడు—నీడలా. అతన్ని కూడా ఎత్తుకొచ్చెయ్యాలి."

"ఓహ్, అతనెందుకు?"

"అతన్ని వదిలి సరోజను కిడ్నాప్ చేస్తే మీ అన వాలు పోలీసులకు చెప్పేస్తాడు!"

ఈ విషయం అందరూ ఒప్పుకున్నారు.

"కాబట్టి, సరోజను కారుతో సహా ఆమె డ్రైవర్‌ని కూడా కిడ్నాప్ చెయ్యాలి. రేపు ఆదివారం ఉదయం రంగంలో దిగండి! కుమార్, నీ లవర్ ఆరోగ్యం యెలా వుంది?"

కుమార్ కలవరపడ్డాడు. "బాగానే వుంది, ఆంటీ."

"అయితే ఆమెను కలుసుకొని మాట్లాడు. ఈ ప్లానుకు ఆమె చాలా ముఖ్యం. ఆడవాళ్ళను చేరదీయడం సరోజకు సరదా!" గాయత్రి నవ్వింది, "కాని, ఇప్పుడామె నీ లవర్‌ని చేరదీసి మోసపోతుంది...."

"ఎలా?"

గాయత్రి తన ప్లాను చెప్పింది.

"మోహిని అలా బెదిరించి విజయవాడ హైవేమీద హాయత్ నగర్ కు తెస్తుంది. ఆమె కపాయం కలుగకుండా మీరు బంజారా హిల్స్ నుంచి మీ కారులో వెంటా డుతూ రండి!

"హాయత్ నగర్ వచ్చాక ఎవరూలేని చోట తీసికెళ్ళి సరోజనూ, డ్రైవర్ని మీ కార్లో యెక్కించుకోండి. సరోజ బెంజికారుని కుమార్, మోహిని తీసుకొని విజయ వాడ వెళ్ళిపోతారు."

"అక్కడెందుకు?" కుమార్ అడిగాడు.

గాయత్రి చెప్పలేదు. "ఆ కార్లో మీ రిద్దరూ విజయ వాడ వెళ్ళి మంచి సెంటరు చూసి నల్గురి దృష్టి నాక ర్షించేలా వదిలేసి రండంతే!" అంది.

ఆమె ఉద్దేశ్యం అర్థంకాకపోయినా అందరూ తల లూపారు.

"ఇక్కడ సింగ్, వెంకట్, బాక్సర్ మిగులుతారు. మీరు వాళ్ళిద్దర్ని తీసుకొని ఇక్కడకొచ్చేవాలి. మన కారు విండో గ్లాసులు లైట్ ప్రూఫ్. కాబట్టి బయటి వాళ్ళకు సరోజ కన్పించదు. ఆమె నిక్కడకు తెచ్చాక మీ బాధ్యత తీరిపోతుంది."

"చాలా సింపుల్. ఆ తర్వాత సువ్వెలా హాండిల్ చేస్తావు? ఆమె ఛస్తే?" సింగ్ అడిగాడు.

"చావదు! చావదు గనుక చావదు!" గాయత్రి అంది నిశ్చయంగా, "లోకేష్ తో ముచ్చటగా కాపురం చేస్తూ పడివుంటుంది!"

"ఎన్నాళ్ళు? ఆమెను పోలీసులు ట్రేస్ చేయ గలరు!"

"చేయలేరు! అందుకే కుమార్‌ని విజయవాడ పంపేది!"

ఆమె అనుచరులు ఒక్కసారిగా గుసగుసలాడు కున్నారు.

"మరి డ్రైవర్ సంగతి?"

"అతను ఇక్కడే బందీలా పడివుంటాడు. మీ ముఖాల్లో భయం నేను గమనిస్తూనే వున్నాను. నా మీద నమ్మకం సడలుతోంది. రేపు సరోజనిక్కడికి తెస్తే మీ భయాలన్నీ దూరమవుతాయని తెలుసుకుంటారు—"

"లేదు, ఆంటీ! రేపు ఆమెనిక్కడ తెచ్చిన గంట లోగా మేమంతా ఊటీ పారిపోతాం! అందుకు నువ్వొప్పు కోవాలి!" అన్నాడు వెంకట్.

గాయత్రి అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసి, లేచి చరచర వెళ్ళిపోయింది.

బాక్సర్ అసంతృప్తిగా నొసలు చిట్లించాడు.

4

సరిగ్గా 10 గంటలకు అవుట్‌హౌస్‌లో ఫోన్ మ్రోగింది. డ్రైవరు స్వామి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

సరోజ పలికింది: "పదకొండు గంటలకి గాంధీభవన్‌లో ప్రోగ్రాం వుంది—త్వరగా తెములు!"

"నేను మీ కోసమే చూస్తున్నాను మేడమ్!" అన్నాడు స్వామి.

"అయితే కారు తీయ్!" కసిరింది సరోజ.

స్వామి ఫోన్ పెట్టేసి లేచాడు. సొరుగులోంచి రివా ల్వర్ తీసి గుళ్ళు సరిచూసుకున్నాడు. దాన్ని జేబులో వేసుకొని, బయటికి వచ్చి తలుపుకి తాళం వేశాడు. ఖరీ దైన సిల్క్ రుమాలుతో ముఖం తుడుచుకొని గ్యారేజి

కేసి గంభీరంగా అడుగులేశాడు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత నిగనిగలాడుతున్న బెంజి కారు బయటికొచ్చింది.

అదే క్షణంలో సరోజ చేతిలో బ్రీఫ్ కేసుతో హడావుడిగా పోర్టికోలోకి వచ్చింది. స్వామి కారుదిగి, బ్రీఫ్ కేసు అందుకొని, డోర్ తెరిచి పట్టుకున్నాడు. సరోజ ఎక్కి కూర్చుంది.

స్వామి బ్రీఫ్ కేసు లోనపెట్టి, డోర్ మూసి డ్రైవింగ్ సీటులో కూర్చున్నాడు. కారు బయలుదేరి గేటు చేరు కుంటుందనగా, గూర్ఖా రెక్కల్ని బార్లా తెరచి సలాము కొట్టాడు. కారు బయటపడి రోడ్డెక్కింది.

సరోజ తేలిగ్గా వూపిరి వదిలి విశ్రాంతిగా వెనక్కి వాలింది. ఒక చెయ్యి బ్రీఫ్ కేసు మీద వుంచి, మరో చెయ్యి ఒళ్ళో పెట్టుకుంది.

ఆమె దృష్టి సూటిగా రోడ్డుకేసి వుంది. రోడ్డు యెప్పటిలా నిర్మానుష్యంగా వుంది. ఆమె సాలోచనగా చేతిగడియారం చూసుకొని నిట్టూర్చింది. ఆమె తలలో రకరకాల సమస్యలు తిరుగుతున్నాయి. అవన్నీ తను పరిష్కరించాలి! సాధ్యమైనంతవరకు తన కళ్ళముందున్న అభాగినుల వదనాల్లో కళాకాంతులు చూడాలి—వాళ్ళ చీకటి జీవితాల్లో చిరుదీపాలు వెలిగించాలి.

కారు మరికొంత దూరం వెళ్ళి మలుపు తిరిగింది. ఎదురుగా టెలిగ్రాఫ్ స్తంభం దగ్గర ఒక స్త్రీ ఆకారం చూసి ముందుకు వంగింది సరోజ.

ఆ స్త్రీకి ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి. నఖశిఖపర్యంతం బీద రికపు ఛాయలు ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. మామూలు నేత చీర, జాకెట్, సాదా చెప్పుల్లో వుంది. చేతిలో చిన్న

బ్యాగు వుంది. ఇవన్నీ సరోజను కలతపెట్టినా, ఆమె సౌందర్యం ఆశ్చర్యచకితురాల్ని చేసింది. ఆమె ముఖం చూస్తే ఏదో అసహజత్వం తోచింది. ఆమె వేషానికీ, విగ్రహానికీ పొంతన యెంత మాత్రమూ కుదరడంలేదు!

కారు దగ్గరగా వచ్చాక మరింత పరీక్షగా చూసింది. లేదు! ఇదేదో వింతగా వుంది. ఆదేమిటి, ఆమె ముఖంలో చలాకీతనపు ఛాయలు కన్పిస్తున్నాయి? ఆమె నిలుచున్న తీరేమిటి మగవాడ్ని స్ఫురింపజేస్తోంది!

"స్వామీ—కారాపు!" అంది సరోజ.

అప్పటికి కారు ఆ యువతిని దాటి రెండడుగులు వెళ్ళింది. స్వామి ఆపేశాడు.

సరోజ తల బయటపెట్టి ఆమెని రమ్మని చెయ్యి వూపింది. అప్పుడు చూసింది ఆమె నడకను—ఆడ వేషంలో వున్న మగవాడా? లేక మగవేషాలకు అలవడ్డ ఆడదా?

ఆమె దగ్గరికొచ్చాక అడిగింది: "ఎవర్నువ్వు? ఇక్కడేం చేస్తున్నావు?"

"లిఫ్ట్ కోసం చూస్తున్నానండి. మోహిని నా పేరు."

అసహ్యంగా వుంది గొంతు. అయినా సరోజ భరించింది.

"ఇక్కడ నీ కెవరున్నారు?"

"సిన్హాగారని ఒకాయని ఉద్యోగం ఇస్తానన్నాడు. కలుసుకొని వెడుతున్నాను."

"ఎక్కడి కెళ్ళాలి?"

"సనత్ నగర్ కండి."

ఆమెపట్ల ఆమె మాటలపట్లా అంత అసహ్యంలోనూ సరోజ తన స్వాభావిక తత్వంతో కారెక్కించుకొని

బయలు దేరింది.

మోహిని ఆమె ప్రక్కన సర్దుక్కూర్చుని, బ్యాగును జాగ్రత్తగా పట్టుకుంది.

సరోజ మాట్లాడలేదు.

మోహిని కాసేపటికంది, "మీలాంటి గొప్పవారు నాలాంటి సామాన్యురాలికి లిఫ్ట్ ఇస్తారనుకోలేదు. మీరు చాలా మంచివారిలా వున్నారు—నిగర్వి!"

ఆమె మాటలకు సరోజ చిరాకుపడింది.

"నువ్వెవరో చెప్పలేదు, నీ తలిదండ్రు లెవరు?" అంది.

"తలిదండ్రులు లేరు. నేను అనాథని. ఉద్యోగం కోసం నెలరోజులు నుంచీ తిరుగుతున్నానండి."

"ఇదివరకు ఏం ఉద్యోగం చేశావు?"

"ఏమీ చేయలేదండి."

"మరి ఎలా గడిచింది?"

మోహిని తటపటాయించింది.

"మాట్లాడవేం?"

మోహిని పలకలేదు.

సరోజ ఆమెని సూటిగా చూసింది. ఆమె కళ్ళలో అసహ్యం మెరిసింది. "నువ్వు ఉద్యోగం చేసే రకంలా లేవు! నీ ముఖం చూసి చెప్పగలను. నీ కెక్కడా గౌరవం లభించదు! నువ్వు నీచ జాతికి చెందిన దానివి! స్త్రీలలో వుండే అణుకువ, బిడియం నీలో లేవు! నువ్వు మగవారితో వ్యభిచారులతో—విచ్చలవిడిగా తిరిగేదానివి!"

మోహిని బెదిరిపోయింది.

"మీరు—మీరు—పొరబడ్డారు! అవమాన పరుస్తున్నారు!"

సరోజ విసురుగా అంది. "సిగ్గులేని దానివి—నీకేమిటి అవమానం! ఇతరుల విషయంలో నేనెప్పుడూ పొరబడను! నీ చరిత్ర తెలిసీ నేను లిఫ్ట్ ఇచ్చానంటే ఎందుకనుకుంటు న్నావు? అది నా పరువుకు తక్కువైనా సరే-నా ఆశయం అంతకంటే గొప్పది! స్త్రీజాతి గౌరవాన్ని హీనపర్చే నీలాటి తుచ్ఛమైనదానికి బుద్ధి నేర్పాలనుకుంటున్నాను."

"మీ ఆశయానికి జోహార్లు! కానీ, ఇప్పుడు బుద్ధి నేర్పుకునేది నేను కాదండి—మీరు!" అంది మోహిని కటువుగా.

"ఏమిటే నువ్వనేది?" సరోజ అర్చింది కోపంగా.

మోహిని వెటకారంగా నవ్వి, మాంత్రికురాలిలా క్షణకాలంలో బ్యాగులోంచి సీసా తీసి చూపించింది.

ఆమె కళ్ళలో కాఠిన్యం చూసి సరోజ బెదిరి పోయింది.

"కమాన్! చెప్పినట్టు చెయ్యి! నీ డ్రైవర్ గాడ్ని తిన్నగా విజయవాడ హైవేమీదకు తీసికెళ్ళమను! విన్నావా? చెప్పినట్టు చెయ్యి! లేదా ఈ ఆసిడ్ నీ ముఖం మీద జల్లేస్తాను!"

ఆమె అరుపులు విని సరోజ బిత్తరపోయి బయటికి చూసింది. కనుచూపు మేరలో యెక్కడా జనం లేరు. స్వామి తటాలున కారాపేసి వెనక్కి తిరిగాడు. అతను జేబులో చెయ్యిపెట్టి రివాల్వర్ తీసేలోపున, మోహిని ముందుకువంగి అతని మెడదగ్గర ఆసిడ్‌ని స్ప్రే చేసింది! స్వామి బాధగా అర్చాడు. అతని చర్మం కమిలిపోయింది.

మోహిని చెయ్యి పాములా బుసకొట్టి అతని జేబులో రివాల్వర్ తీసుకుంది.

ఆ దృశ్యమంతా సరోజ అవాక్కయిపోయి

చూస్తోంది. ఆమె వెన్నులోంచి చల్లటి చలి పుట్టుకొచ్చి మంచుగడ్డలా వుండిపోయింది.

మోహిని తిరిగి సీట్లో కూర్చుని సరోజని చూసి అసహ్యంగా నవ్వింది.

"చూశావా? నీ మంచికోసం చెప్తున్నాను! డ్రైవర్ని హీరోలా ప్రవర్తించవద్దను! తిన్నగా హాయత్ నగర్ పోనివ్వమను! నువ్వు సహాయం కోసం అర్చినా, ఏడ్చినా ఈ రివాల్వర్ తో షూట్ చెయ్యను. ఆసిడ్ తో నిన్ను కురూపిని చేసి వదులుతానంతే! నన్ను తక్కువ భావించకు!"

సరోజ తేరుకొని ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుంది.

"స్వామీ....కారు పోనీయ్...."

ఆమె అప్రయత్నంగా అన్న మాటలు విని స్వామి మెడదగ్గర మంటను భరిస్తూ కారును పోనిచ్చాడు. అతని మెదడు ఇప్పుడు అపాయాన్ని నివారించడానికి ఉపాయం ఆలోచించే స్థితిలో లేదు.

సరోజ బొమ్మలా కూర్చొని వుంది. ప్రక్కన ఆగంతకురాలి చేతిలో ఆసిడ్ సీసా ఆమెను తీవ్రంగా భయపెడుతోంది! ఒక్క చుక్క నా మీద పడితే....ఆమె ఒళ్ళు వొణికింది. ఏ చిన్న పొరపాటు చేసినా ఈ రాక్షసి అకృత్యానికి బలికాక తప్పదు!

ఒకక్షణంలో మోహిని చేతిలో సీసా లాక్కోవాలన్న ఆతృతకు కూడా లోనయింది. కానీ, బలవంతాన తమాయించుకుంది. ఆమె ప్రతికదలికనూ జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ మోహిని సీసా బలంగా పట్టుకొని సిద్ధంగా కూర్చుంది.

కారు వేగంగా ప్రయాణిస్తోంది. కాలం నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోతోంది. రివాల్వర్ తో బెదిరించకూడదన్న

గాయత్రి హెచ్చరిక మోహిని కిప్పుడర్థమవుతోంది. దానితో తను బయటి జనం దృష్టి నాకర్షించగలదు! ఈ సీసా చేతిలో యెంత చక్కగా ఇమిడింది! ఆమె నవ్వుకుంది.

స్వామి మొదడు మొద్దుబారినా, డ్రైవింగ్ మాత్రం యాంత్రికంగా చేస్తున్నాడు. ఇరవై నిముషాల డ్రైవింగ్‌తో అతను క్రమంగా తెలివిలోకొచ్చాడు. పరిస్థితి గ్రహించి అప్పుడు గాభరా చెందాడు. ఇది రెండవ కిడ్నాప్! మొదటిసారి ఆ జిత్తులమారి నక్క డిటెక్టివ్ పూను కున్నాడు. ఇప్పుడెవరు? ఏం చెయ్యాలి?

అతను వేగంగా ఆలోచించాడు. తన రివాల్వర్ ఆమె లాక్కుంది. కానీ ఆమె చేతిలో లేదు. సీసా మాత్రమే మాంత్రికురాలిలా పట్టుకొని వుంది. స్పీడుగా డ్రైవ్ చేసి బ్రేకు వేస్తే? ఈ పని క్షణాల్లో, చాలా నేర్పుతో చెయ్యాలి. ఏం జరుగుతుందో ఆమె గ్రహించేలోపున ముందుసీటుకు వచ్చి గుచ్చుకుంటుంది—తను మెరుపులా లేచి మెడమీద కొడితే సీసా జారిపడుతుంది!

స్వామి ఒక్కసారిగా మెలికలు తిరుగుతూ పళ్ళు బిగబట్టాడు. అతని మెడదగ్గర మళ్ళీ చురుక్కున మండింది.

మోహిని చెయ్యి వెనక్కి తీసుకుంటూ అంది, "మెదడు డ్రైవింగ్ మీద లగ్నం చెయ్. హాయత్‌నగర్ ప్లీజ్!"

5

గాయత్రి బయట కారు శబ్దం విని వరండాలో కురికింది. లోనికొస్తున్న కారును చూసి సంతోషం పట్టలేక పోయింది.

కారులోంచి మొదట బాక్సర్ దిగాడు. తర్వాత వెంకట్, సింగ్, ఆ తర్వాత సరోజ, స్వామి దిగారు.

ఆగంతకుల చేతుల్లో పిస్తోళ్ళున్నాయి. వాళ్ళ వెనుక వస్తోంటే బందీలిద్దరూ ముందుకు నడిచారు.

సరోజ వరండా చేరుకోగానే గాయత్రి అమాంతం ఆమెని వాటేసుకుంది. ఉద్వేగంగా ముద్దులవర్షం కురిపించింది. సరోజ గింజుకుంటూ, రక్కుతూ అర్చింది:

“నన్నొదులు—దూరంగా వుండు నువ్వు!”

స్వామి ముందుకు దూకబోతే బాక్సర్ వెనక్కి తీసుకున్నాడు.

గాయత్రి సంతోషం అదుపుచేసుకొని సరోజ చెయ్యి పట్టుకొని చకచక లోనికి లాక్కెళ్ళింది. అందరూ అనుసరించారు.

“నా కోడలు! బంగారు కోడలు! చూడండ్రా! ఇప్పుడీ యింటికెంత కళ వచ్చిందో? బాబూ లోకేష్! ఎవర్ని తెచ్చానో చూడరా, నాయనా!”

సరోజ అయోమయంగా చూస్తూ ఆందోళనగా అర్చింది.

“ఏమిటీ న్యూసెన్స్! నన్నిక్కడికెందుకు తెచ్చావు?”

“అమ్మాయి సరోజా!” అందామె కంఠంలో అధికారం చూపుతూ, “నిన్ను డబ్బుకోసం ఎత్తుకురాలేదమ్మా! మీ వాళ్ళను డబ్బు కోరను! నేను కోరేదల్లా నిన్ను—నా కోసం కాదు—నా కుమారుడు లోకేష్ కోసం. నీ ఫోటో చూసిన క్షణం నుంచీ వాడు నువ్వే కావాలని కలవరిస్తున్నాడు! నిజంగా నువ్వు అందమైన బొమ్మవి!” నవ్విందామె.

“నీ ఫోటో ఎక్కడ చూశాడని సందేహం కలగవచ్చు. చాలా పత్రికలు నీ ఫోటోలు ప్రచురిస్తాయి. నేను విరివిగా పత్రికలు తెప్పిస్తాను. అది నా వృత్తికి అవసరం.

ప్రపంచంలో ఏం జరుగుతుందో నేనీ ఇల్లు కదలకుండా వాటిద్వారా తెలుసుకుంటుంటాను. నా లైబ్రరీ నిండా పత్రికలు. నువ్వు తర్వాత తీరిగ్గా చూద్దువుగాని—"

సరోజ అసహనంగా చూసింది.

గాయత్రి మళ్ళీ అంది: "అలా కూర్చో. ఇప్పుడు నిన్ను కోరేదల్లా నువ్వు నా లోకేష్‌కి భార్య కావడం. నిన్ను ఎత్తుకొచ్చి మేం పొరపాటు చేశామనుకోకు! నీ గురించి నాకు పూర్తిగా తెలుసు. నువ్వు ప్రచారం చేసే నినాదాల గురించీ తెలుసు. నువ్వు పురుషుల్ని అసహ్యించుకుంటావు. కారణం? వాళ్ళవల్ల నీ కపకారం జరిగిందా? లేదు. మరో కారణం ఇదమిద్ధంగా చెప్పలేవు!

"కానీ అమ్మాయ్! నాకు తెలుసు. అది కేవలం నువ్వు లోకం దృష్టి నాకర్షించాలని కీర్తిదాహంతో సృష్టిస్తున్న బూటకపు ప్రచారం! బోగస్ స్టంట్. అంతకు మించి మరేమీ కాదు. లోకంలో వున్న మగవాళ్ళంతా ఆడవాళ్ళమీద అత్యాచారాలకి పాల్పడ్డంలేదు. అలాంటి వారి సంఖ్య చాలా చాలా తక్కువ వుంటుంది. అంత మాత్రాన నువ్వా దుర్గుణాల్ని అందరికీ ఆపాదించి ద్వేషించడం, పెళ్ళిని బహిష్కరించడం లాటి పిచ్చిపనులు నీ మూర్ఖత్వానికి తార్కాణం కాకపోతే మరేమిటి?—నీ తండ్రి లేకపోతే నువ్వు పుట్టేదానివి కాదు. ఏమంటావు?"

"ఏమిటి వాగుతున్నావు?" అంది సరోజ, "నా ఆశయాల గురించి నీతో వాదించే అవసరంలేదు! నువ్వో దొంగవి!"

గాయత్రి నవ్వింది: "నేనూ వాదించడంలేదు! నీ పొరపాట్లు తెలియజేస్తున్నాను. అనాథలూ, అత్యాచారాలకు బలైన వాళ్ళకు సంబంధించినంతవరకూ నీ ఆశయాలు

గొప్పవే! కాదనను. కానీ జీవితానికి అతిప్రధానమూ, అత్యవసరమూ అయిన పెళ్ళిగురించి నువ్వు చేసే ప్రచారం ఎంత మాత్రమూ సహించలేకపోతున్నాను. నీదింకా చిన్నవయసు. చిన్నవయసులో చేసే పొరపాట్లు ముందు జీవితంలో యెన్నో అరిష్టాలను తెస్తాయి.

నీ ఒంట్లో శక్తి వున్నంతవరకు నువ్వు తిరగగలవు, నీ పనులు స్వయంగా చేసుకోగలవు. కానీ జవసత్వాలుడిగి వృద్ధాప్యంలో అడుగుపెట్టాక నిన్ను చూసేదెవరు? నీ పన్లు చూసేదెవరు? వృద్ధాప్యంలో నీ పిల్లలు, భర్తా తప్ప ఇంకెవరూ నీ వారు కాలేరు! ఇంకెవరూ నిన్ను చూడ లేరు! పైగా పెళ్ళికాని ఆడదాన్ని! కాస్త ఆలోచించు! అప్పుడు నీ కెవరూ తోడూ నీడా లేక అలమటిస్తావు. నువ్వు చేసిన తప్పుల్ని జీవితాంతం తిట్టుకుంటూ కుమిలి పోతావు—"

"నువ్వు నాకు పాఠాలు నేర్పుతున్నావా!"

"సరే—పాఠాలు నేర్పను. నువ్వు జ్ఞానివైతే ఆ అవసరంలేదు. నా ఉపన్యాసాలతో నిన్నిక విసిగించను. ఇప్పుడసలు విషయానికొద్దాం: నువ్వు లోకేష్‌ని పెళ్ళి చేసుకోవాలి—"

సరోజ పకపక నవ్వింది. "బావుంది.... చాలా బావుంది! దొంగల్ని పోషించేదానివి, నీ కొడుకు గురించి బాగానే కలలుగంటున్నావు! చూడు, పిచ్చిదానా! నా గురించి నీకు పూర్తిగా తెలియదు! ఇలాటి పరిస్థితి ఏర్పడితే నేను ఛస్తానని నీకు తెలియదు!"

"ఛీ! నీ చేతులు పట్టుకుంటాను! ఆ పని చెయ్యకు!" గాయత్రి ఛటుక్కున సరోజ చేతులు పట్టుకొని అర్చింది. "ఎప్పుడూ నువ్వే జయిస్తాననుకోకు! నీ గురించి, నీ పూర్తి

కుటుంబం గురించీ తెలుసు! నీ ప్రతిష్ట దెబ్బతినే పక్షంలో నువ్వు చచ్చిపోవాలనుకుంటున్నావు. ఎంత పొరపాటు! దాని పరిణామం గ్రహించావా? నీ భవిష్యత్తు గురించీ, వంశాంకురం గురించీ నీ తల్లి పాపం తపించపోతూ ఏ స్థితి కొచ్చింది? ఆమె ఆరోగ్యాన్ని నువ్వెంత హీనంగా దిగజార్చావు? రెండుసార్లు స్ట్రోక్ వచ్చింది. ముమ్ముందు ఎలాంటి తీవ్రమైన వార్త అయినా ఆమె ప్రాణం క్షణంలో తీస్తుందని డాక్టర్ అన్నాడు.

"ఇప్పుడు నువ్వు చావాలనుకొనే విషయం అలా వుంచు, ఏ చిన్న అపాయంలో ఇరుక్కున్నా అది తెలిసి నీ తల్లి గుండె ఆగుతుందని తెలుసా? ఆమెని చంపడం నీ కిష్టమేనా?"

సరోజ ముఖంలో రక్తం చివ్వుమని ప్రవహించింది. ఆమె నుదుటి మీద అకస్మాత్తుగా చెమట బిందువు లేర్పడ్డాయి. నోరు పెగల్లేదు.

"అమ్మాయ్! నీ తల్లి క్షేమం కోసం నీ మనసు చంపుకొని ఈ ఒక్క త్యాగం చెయ్యలేవా? ఆలోచించు! నేనేమీ నువ్వు లక్షల ఆస్తికి వారసురాలివని కలలు గనడంలేదు! లోకేష్ కోరితే మట్టి అయినా మాణిక్యమైనా ఒకటే నాకు. నా ప్రేమ అలాంటిది. వాడు నిన్నే కోరడం నీ దురదృష్టం!"

"నువ్వు నన్నేమీ చేయలేవు! కాస్సేపట్లో నన్ను పోలీసులు గాలిస్తారు!"

"పోలీసులా! ఆ ప్రమాదం లేదు. నాకు వీక్ పాయింట్లన్నీ తెలుసు. నీ ప్రతిష్ఠకోసం మీ మేనేజర్ పోలీసుల జోలికి పోడు! ఇక నువ్వు చావాలనుకునే ఆలోచన

మానుకో! మనమంతా నీ తల్లి క్షేమం కోసం, లోకేష్ తృప్తికోసం కృషి చేద్దాం...."

గాయత్రి నవ్వుతూ వెళ్ళి ఫోన్ ఎత్తింది.

"నేను మీ ఇంటి నంబర్ డయల్ చేసి నీ మమ్మీని పిలుస్తాను. నువ్వామెతో ముక్తసరిగా మాట్లాడు—నువ్వు మాట్లాడేదే అంత! అత్యవసరంగా విజయవాడ వెళ్ళే పని తగిలినట్టు చెప్పు. వారం దాకా రానని కూడా చెప్పు. వారం తర్వాత ఏం చెయ్యాలో తర్వాత చెప్తాను. కమాన్ ఫోనందుకో."

"ఆ మాట నువ్వే చెప్పు!"

"చూడమ్మాయ్!" గాయత్రి కటువుగా అంది, "చెప్పినట్టు బుద్ధిగా నువ్వే చెప్పు! కాదంటావా, నేనే స్వయంగా మాట్లాడి నిన్ను కిడ్నాప్ చేసినట్టూ, పది లక్షలు ఇవ్వకపోతే ఆశ వదులుకోమనీ చెప్తాను! నీ ముసలితల్లి అక్కడికక్కడే గుండె ఆగి చచ్చి పూరుకుంటుంది! అర్థమైందా?"

ఆమె కళ్ళలో చిరుతపులి క్రౌర్యం చూసి సరోజ హడలిపోయి రిసీవర్ లాక్కుంది.

స్వామి పాతేసిన స్తంభంలా నిలబడివున్నాడు.

గాయత్రి అనుచరులకు ఆమెను ఊటీ ప్రయాణం గురించి కదిపే ధైర్యం చాల్లేదు. ఆమె నాస్తితిలో పలకరిస్తే ఊటీ బదులు అంతా ఊర్ధ్వముఖంగా ప్రయాణిస్తారని బాగా తెలుసు!

6

సరిగ్గా 11-30కి గిరిజ బంగళా ఆవరణలో ఒక ఫియట్ కారు రివ్వుమని దూసుకొచ్చి ఠక్కున ఆగింది.

కారులోంచి హడావుడిగా ప్రముఖ రచయిత్రి

సీరియల్ రాణి, ప్రముఖ సంఘసేవిక—లయసెన్ కళ్యాణి దిగి ఇంట్లోకెళ్ళారు.

అనిత హాల్లో ఎదురై వాళ్ళనాపింది.

"ఎవరు—ఎవరు మీరు? ఎవరు కావాలి?"

కళ్యాణి ఎగాదిగా చూసింది, "సరోజ కావాలి. ఎక్కడుంది?"

"ఓహ్-ఇందాక మీరేనా ఫోన్ చేసింది? ఆమె వెళ్ళి గంటన్నర అయిందని చెప్పాను."

"చెప్పావు! కాని ఎక్కడికెళ్ళింది?" సీరియల్ రాణి శివతాండవం చేసింది.

"అది నాకు తెలియదు—అడక్కండి!"

"ఆమె అమ్మగారెక్కడ?"

"ఆమెతో ఏం పని? నాతో మాట్లాడండి!"

సీరియల్ రాణి అనితను వెనక్కితోసి ప్రక్కగదిలో జొరబడింది. కళ్యాణి ఆమెని వెంబడించింది. అనిత నిల దొక్కుకొని, "ఏమిటీ దౌర్జన్యం!" అనర్చింది.

గిరిజ వాళ్ళిద్దర్నీ కంగారుపడి చూసింది. ఆ ఇద్దరూ నమస్కరించి పరిచయం చేసుకున్నారు.

పరిచయమయ్యాక కల్యాణి అంది, "పదకొండు గంట లకు మేం గాంధీభవన్‌లో బీద విద్యార్థినులకు వస్త్రాలు పంచిపెట్టే కార్యక్రమం పెట్టుకున్నాం. ఇందులో మీ కుమార్తెను ప్రత్యేకంగా ఆహ్వానించాం—ఆమె సభకు అధ్యక్షురాలు. వస్తానని మాటిచ్చింది. కానీ రాలేదు. ఎక్కడికెళ్ళింది?"

గిరిజ వాళ్ళను ఆసక్తిగా చూసింది. "ఇందాక మీరు ఫోన్ చేశారని అనిత చెప్పింది. అప్పుడు సరోజ ఎక్కడి కెళ్ళిందో ఆమెకు తెలియదు. ఇందాకే—పది నిమిషాల

క్రితం—నాకు ఫోన్ వచ్చింది. ఆమె విజయవాడ వెళ్ళింది."

"ఏమిటీ!" అతిథులిద్దరూ అరిచారు.

"అవును, ఆమే స్వయంగా ఫోన్ చేసింది. అక్కడ అత్యవసరంగా పని వుందట—వారందాకా రానంది."

"మా గురించి—మా గురించేమీ చెప్పలేదా?" కల్యాణి అడిగింది.

"చెప్పలేదు. ముచ్చటగా ఆ మూడు మాటలు చెప్పింది."

ఈ మాటలన్నీ అనిత లోనికొచ్చి ఆశ్చర్యంగా వింటోంది.

అతిథులిద్దరూ ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"ఇదేం మర్యాద! వస్తానని మాటిచ్చి మాటమాత్రం లేకుండా ఎలా వెళ్ళిపోయింది? ఏమిటంత ముఖ్యం? అక్కడేమిటి పని? నిజంగా వెళ్ళిందా, లేక మమ్మల్ని తప్పించుకోవడానికో వంకా?" సీరియల్ రాణి తీవ్రంగా అంది.

"ఆమె వ్యవహారాలు మాకు తెలియవు. నన్ను విసిగించకండి, వెళ్ళండి!" గిరిజ అలసటగా వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుంది.

వాళ్ళిద్దరూ బిక్కమొహాలేసుకొని బయటికొచ్చారు. అనిత వాళ్ళను సాగనంపి సాలోచనగా నిలబడింది.

సరోజ విజయవాడ ఎందుకెళ్ళింది?

ఆమె కరంగాలేదు. అత్యవసరంగా అక్కడామెకేం పని? అదీ ఎన్నడూ లేనిది! మరి హఠాత్తుగా అలా వెళ్ళడంలోని ఆంతర్యమేమిటి? అనితకేదో అసహజంగా తోచింది. ఏమిటది? మాడమ్ అబద్ధం చెప్పిందా? ఎందు

చెప్తుంది? తను కిచెన్‌లో వున్నప్పుడు ఫోన్ మ్రోగిన శబ్దం వింది—అప్పుడు సరోజ ఫోన్ చేసి మాడమ్‌కు చెప్పివుంటుంది: విజయవాడ వెళ్తున్నట్టు. కానీ ఎందుకు!

అనిత రివ్వున గిరిజ గదిలోకి పరికింది.

"ఆమె విజయవాడ ఎందుకెళ్ళింది!" అందొక్కసారిగా.

గిరిజ తేరుకొని నిదానంగా చూసింది, "చెప్పలేదు. అర్జంటుగా వెళ్ళాలంది, అంతే! నిలకడలేని ఆలోచనలు! ఇక్కడ వాళ్ళకు మాటిచ్చి ఎందుకెళ్ళిందో తెలియడంలేదు—"

"ఎక్కడ నుంచి ఫోన్ చేసింది?"

"ఏమో! ఆమె మాట్లాడక ముందు ఎవరో స్త్రీ నా పేరడిగింది."

"ఆమె ఎవరో మీరడిగారా?"

"లేదు—"

సరోజ ఎలా మాట్లాడింది? కంగారుగా మాట్లాడిందా? అనడగబోయి అనిత మానుకుంది. అది ప్రమాదకరం! ఆమెకు అనేక అనుమానాలు కలిగాయి. మనసు ఏదో కీడు శంకిస్తోంది. ఏదో జరిగింది.... తానేదో వెంటనే చెయ్యాలి!

ఆమె అకస్మాత్తుగా వెనుదిరిగి, మేడమీద తన గదిలోకి పరికి సపరేట్ లైను వున్న ఫోను ఆయాసంగా అందుకుంది....

7

ఎ. బి. రాల్ ఆందోళనగా సిగరెట్ వెలిగించాడు. అనిత మాటలు అతన్ని ఆశ్చర్యపర్చాయి. సరోజ విజయవాడ వెళ్ళింది....ఎందుకు?

ఆమె ఈ సిటీదాటి అడుగుపెట్టి ఎరుగదు. అలాంటి మనిషికి అర్జంటుగా అక్కడేం పని? ఇంటినుంచి వెళ్తున్నప్పుడు లేని ఆలోచన దారిలో అకస్మాత్తుగా ఎలా కల్గింది? కట్టు బట్టలతో వారం రోజులు అక్కడ మకాం ఎలా వేస్తుంది!

రావ్ పరిస్థితిని నిదానంగా ఆలోచించాడు: సరోజ మాట ఇచ్చి తప్పే రకం కాదు. అలాంటిది ఇవాళ గాంధీ భవన్‌లో ప్రోగ్రాం ఎలా ఎగ్గొట్టింది? కాదు—అది ఆమె నైజానికి విరుద్ధం! ఆమె ఏదో తప్పనిసరి పరిస్థితిలో అలా ప్రవర్తించింది. తప్పనిసరి పరిస్థితి? ఏమిటది? ఏదేనా అపాయమా?

అవును, ఏదో జరగరానిది జరిగింది! ఆమె విపత్కర పరిస్థితిలో చిక్కుకుంది! రావ్ గుండె ఒక్కసారిగా ఆగినట్టయింది: అసలు ఫోన్ చేసిన స్త్రీ యెవరు? ఎక్కడ నుంచి చేసింది? సరోజ కోసం లైను కలిపే అవసరం ఆమె కెందుకు?

రావ్ ఒక నిశ్చయానికొచ్చి సిగరెట్ విసిరేశాడు. టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ వెతికి, ఒక నెంబరు ఎన్నుకొని డయల్ చేశాడు.

అవతల సమాధానం వచ్చాక అన్నాడు: "మిస్టర్ వారియర్, మీతో అత్యవసరంగా మాట్లాడాలి. వెంటనే నా ఆఫీసుకు రాగలరా?"

అవతలి మాటలు విని, అడ్రసు చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

పదినిమిషాల్లో డిటెక్టివ్ వారియర్ రావ్ ఆఫీసుకు చేరుకున్నాడు. అతను మళయాళీ. 50 ఏళ్ళుంటాయి. నల్లగా, పొట్టిగా, తుమ్మమొద్దులా వుంటాడు. అతని

క్రింద అయిదుగురు ఆపరేటర్స్ వున్నారు. అంతా సమ
ర్థులు. వారియర్‌కు నగరంలో ఎక్స్‌పర్ట్ షాడోగా
మంచి పేరు వుంది.

అతను రావుతో కరచాలనం చేసి కూర్చున్నాడు.

"మిస్టర్ వారియర్, మీరొక ముఖ్యమైన పని చేసి పెట్టాలి. చాలా రహస్యం" అన్నాడు రావ్.

"ష్చ్, ఏమిటో చెప్పండి!" అన్నాడు వారియర్.

రావ్ అతన్ని ఓరగా చూశాడు: "సరోజ మీకు తెలుసు, మిసెస్ రామకృష్ణ కూతురు." వారియర్ తలూపడం చూసి మళ్ళీ అన్నాడు, "ఆమె అనుమానాస్పద పరిస్థితిలో ఈ వుదయం విజయవాడ బయలుదేరింది. కారణం చెప్పలేదు. ఫోన్ చేసి హడావుడిగా మూడు మాటలు చెప్పింది. ఆమె అలా వెళ్ళడం నాకేదో అనుమానంగా వుంది....కాబట్టి మీ రామెను షాడో చేసి ఆమె ఏ ప్రమాదంలోకి వెళ్ళలేదని తెలుసుకోవాలి—"

వారియర్ తలూపాడు, "ష్చ్, తెలుసుకోగలం!"

రావ్ అతన్ని ఈ సారి అనుమానంగా చూశాడు: "ఫోన్ వచ్చి మున్పావుగంటవుతోంది. కాబట్టి ఆమె బయలుదేరి వుంటే సిటీలిమిట్స్‌లోనే వుండవచ్చు. ఆమెను వెంటాడి ఎక్కడికెళ్తుందో, ఏం చేస్తుందో కనిపెట్టాలి. ఆమెతో డ్రైవర్ ఒక్కడే వుంటాడు. అలాగాక మరి కొందరుంటే వాళ్ళెవరో తెలుసుకోవాలి. ఆమె ఫ్రెండ్స్ కావచ్చు. లేదా—"

"ష్చ్, లేదా?"

"కిడ్నాపర్స్ కావచ్చు!" కోపంగా అన్నాడు రావ్, "ఏమిటిది? మీరు విసుగు ప్రదర్శిస్తున్నారా? లేక

అయిష్టం వ్యక్తంచేస్తున్నారా?"

"ఎందుకు?"

"ఎందుకలా ప్చ్! ప్చ్! అంటున్నారు?"

వారియర్ పెద్దగా నవ్వాడు "నెవర్ మైండ్, నెవర్ మైండ్. అది నా అలవాటు.... మానుకోలేక పోతున్నాను."

"అది దురలవాటు—అనర్థాలు తెస్తుంది!"

"ప్చ్! నెవర్ మైండ్. మీరు చెప్పండి."

రావ్ కోపంగా చూసి అన్నాడు: "ఆమె కిడ్నాప్ చేయబడిందా లేక, ఇష్టపూర్వకంగా వెళ్ళిందా—ఏ సంగతీ మీరు తెలుసుకొని తెలియజేయాలి. ఆమె కారు నెంబర్, మోడల్ వ్రాసుకోండి...."

వారియర్ వ్రాసుకున్నాడు. "కిడ్నాప్ అయితే ఏం చేయాలి?"

"పోలీసు ప్రమేయం లేకుండా ఆమెని రక్షించాలి. ఈ వ్యవహారం రహస్యంగా వుండాలి. మీ దగ్గర మనుషులున్నారు. అందర్నీ రంగంలో దింపండి!"

"కిడ్నాప్ కాకపోతే?"

"ఆమె కదలికల్ని గమనించండి, అంతే!"

"ఓ.కే! ఇందుకు అయిదువేలు ఖర్చవుతుంది, ప్చ్!"

"పదివేలు తీసుకోండి! నాక్కావలసింది ఫలితం—రిజల్ట్!"

వారియర్ లేచి కరచాలనం చేశాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాక రావ్ అనుకున్నాడు: గుడ్ గాడ్! మళ్ళీ ఇదేదో అపాయమైతే మాడమ్‌కు తెలియకుండా జాగ్రత్త తీసుకోగలనా?

8

"గుడ్ గర్ల్!" గాయత్రి సరోజ భుజం తట్టి అంది. "నువ్వు వివేకంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు. బాయ్స్! ఆ డ్రైవర్‌ని వెనుక వసారాకొట్లో పెట్టి తాళం వెయ్యండి! సరోజ, నువ్వేమీ దిగులుపడకు. అతనికన్ని సదుపాయాలూ అమరుతాయి. వెల్, ఇక పైకెళ్ళి లోకేష్ని చూద్దాం!"

స్వామిని సింగ్, బాక్సర్లు కలిసి లాక్కుపోయారు. సరోజ జీవంలేని కళ్ళతో నిస్సహాయంగా చూడసాగింది.

గాయత్రి ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని మేడ మెట్లెక్కింది. వెంకట్ అనుసరించాడు. పైకి చేరుకున్నాక, గాయత్రి తన గదిలోకెళ్ళి ఒక నగలపెట్టె తెచ్చింది. ఆ తర్వాత అందరూ చివరిగది చేరుకున్నారు.

గాయత్రి తలుపు తట్టింది. "లోకేష్! తలుపు తెరువ్!"

"ఎందుకు మమ్మీ?"

"నీ బొమ్మను తెచ్చాను!"

"నిజం?"

"అవును—తలుపు తీయ్!"

చాలా సేపు లోపల నిశ్శబ్దం. గాయత్రి అసహనంగా అంది, "లోకేష్! తలుపు తీయవేం?"

"సిగ్గేస్తోంది, మమ్మీ!"

"ఛీ! నోర్మూయ్! తలుపుతీయ్!"

కొన్ని క్షణాల తర్వాత గడియతీసిన అలికిడయింది. గాయత్రి తలుపు నెట్టింది. తెరుచుకుంది. ఆమె లోనికి చూసి, సరోజ చెయ్యిపట్టుకొని అడుగువేసింది.

లోకేష్ కిటికీదగ్గర నిలబడి బయటికి చూస్తున్నాడు.

గాయత్రి సరోజను రెండుచేతుల్లో పొదివి పట్టుకొని,

"ఎవర్ని తెచ్చానో చూడరా! రెండురోజులు పోరు పెట్టావు! నీ కల నిజం చేశాను! నీ తృప్తికంటే నాకేమీ అక్కర్లేదు! ఇటు చూడు!" అంది ఉద్రేకంగా.

లోకేష్ నెమ్మదిగా తల తిప్పాడు. అప్పుడతన్ని చూసి సరోజ వులిక్కిపడింది. అతని కుడికంటి క్రింద నిలువుగా పొడవాటి గాటు వుంది. అతడు ఎర్రటివర్ణంలో రెడ్ ఇండియన్‌లా వున్నాడు. పొడవాటి వెంట్రుకలు. పొడవాటి చేతులు. కానీ పొట్ట చిన్నది. కాళ్ళు మళ్ళీ పొడవాటివి. కొంగకాళ్ళు కోడికి పెడితే ఎలా వుంటుందో అలా అన్నాడు.

అతను మూడు అంగల్లో సరోజను చేరుకుని, "మీరు బాగున్నారు—" అన్నాడు.

సరోజ ముఖం తిప్పుకుంది. ఆమె అంతరాంతరాల్లో అసహ్యం, కోపం, కసి సుళ్ళుతిరుగుతోన్నా ఆ క్షణంలో ప్రదర్శించే సాహసం చెయ్యలేకపోయింది: ఆమె కళ్ళ ముందు తల్లి మెదలుతోంది.

లోకేష్ బొమ్మలా నిలబడివున్నాడు. అప్పుడే అతనికి విపరీతంగా చెమటలు పట్టేశాయి. అతని కళ్ళు బెరుగ్గా తల్లిని చూస్తున్నాయి. అతని పరిస్థితి గ్రహించి ఆమె చెయ్యి అందుకొని సరోజ చేతిలో కలిపింది. చల్లగా మంచు పలకలా వున్న ఆ స్పర్శకి సరోజ వెన్నులో చలి పుట్టుకొచ్చింది.

"ఇప్పుడు మీరిద్దరూ ఒకగూటి పక్షులు! చిలకా గోరింకల్లా వర్ధిల్లండి! ప్రేమకు ఏదీ అడ్డురాదని నిరూపించండి! ఓహ్ అది నేను నిరూపించాను కదూ? మీ ప్రేమ కలకాలం కళకళలాడుతూ, తళతళ మెరుస్తూ, సెలయేటి ప్రవాహంలా గలగల పారుతూ, ఇంకా—"

"నువ్వేళ్ళు ఇక్కడున్నించి!" సరోజ అర్చింది ఒక్కసారిగా.

గాయత్రి నవ్వు మాయమై అవాక్కయిపోయింది. హఠాత్తుగా సరోజ కంఠంలో తీవ్రతకు ఆమె బెదిరింది. ఒక్కక్షణం తేరిపార చూసి తలూపింది.

"సరే.... నే నేమిటి! మీ పడుచువాళ్ళ మధ్య నా ముసలివేషాలేమిటీ! అలాగే వెళ్ళిపోతాను....లోకేష్, ఈ నగ ఆమె మెడలో అలంకరించు బాబూ!"

ఆమె నగతీసి అతనికిచ్చింది. అతను సందేహిస్తూ నిలబడ్డాడు. కాస్సేపయ్యాక చేతులు జాపి, నగతో సరోజ దగ్గరికి జరిగాడు. ఆమె విసురుగా దాన్ని లాక్కుని కిటికీలోంచి అవతలకి విసిరింది.

"నీ దొంగసొమ్ము నా మెళ్ళో కడతావా! పరిగత్తి వెళ్ళి దానితోపాటు దూకెయ్, పో!"

గాయత్రి రెచ్చిపోయింది. ఆవేశంతో సరోజ చెయ్యి పట్టుకొని పిండేసింది.

"జాగ్రత్త! నీ మాటలూ, చేతలూ బయట వున్నంతవరకే! నువ్విప్పుడు గాయత్రి గ్యాంగ్ లో చేరావు—ఈ ఇంటి కోడలివి. ఇక్కడ బందీవి. గుర్తుంచుకో, అక్కడ నీ తల్లి క్షేమంగా వుండాలంటే మర్యాదగా ప్రవర్తించడం నేర్చుకోవాలి! బయట చాలా ప్రపంచం చూసిన దానివి. నీకు మర్యాద నేర్పనక్కర్లేదు. లోకేష్ నీ భర్త. భర్తని గౌరవించి పూజించాలని మరువకు! నీ సిద్ధాంతాల్నీ, సూత్రాల్నీ ఇక మూటగట్టి అవతల పారేయ్!"

గాయత్రి విసురుగా కదిలి, బయటకెళ్ళి ధడాలున తలుపుమూసి గడియ పెట్టింది. ఒక్కసారిగా తుఫాను వెలసినట్టయింది.

సరోజ చెయ్యి ఇప్పుడు విపరీతంగా నొప్పి పెడుతోంది. బాధతో ఆమె ముఖం వివర్ణమైంది. లోకేష్ ఆమె నాందోళనగా చూసి, ముందుకు జరిగాడు. కానీ మళ్ళీ సందేహించి వెనక్కి తొలిగాడు. రెండు చేతులూ వెనుక కట్టుకొని నిలబడి, ముందుకు వంగి, "మీ చెయ్యి బాధ పెడుతోందా?" అని గొణిగాడు అస్పష్టంగా.

సరోజ అతన్ని చురచుర చూసింది, "నువ్వు దూరంగా వుండు. నన్ను పలకరించకు! ఆ కిటికీలోంచి విసిరేస్తాను!"

అతను కలవరపడ్డాడు. "ఎలా విసురుతారు? మీకు బలంలేదు! పైగా కిటికీకి చువ్వలున్నాయి!"

"నువ్వొట్ఠి చవటవి!"

"ఏమన్నారూ?"

"చెప్పానుగా! చవటవి! నీకేమీ చేతగాదు! తల్లి కొంగుపట్టుకొని తిరిగే దద్దమ్మవి!"

"మీరు పొరబడ్డారు! నేనిప్పుడు పెద్దవాడ్ని. మగవాడ్ని. పైగా బందిపోటుని!"

"అయితే ఊళ్ళమీదపడి దోచుకోకుండా ఈ గదిలో పెళ్ళికూతురిలా ముడుచుక్కూర్చుని ఏం చేస్తున్నావు బ్రదర్?"

"బ్రదర్! మీరు పొరబడ్డారు! ప్రపంచం ఆగిపోతుంది___"

"మర్యాదగా నన్ను సిస్టర్ అని పిలువ్!"

"ఓహ్, ఏమిటీ విపరీతం! మమ్మీ ఇక్కడ కొంపలంటుకుంటున్నాయ్!"

తటాలున తలుపుతీసి గాయత్రి వచ్చింది. "ఏమిటి లోకేష్?"

సరోజ ముందుకు సాకి కసిరింది, "మొగుడూ పెళ్లాల మధ్య కల్పించుకుంటే వీపు బ్రద్దలవుతుంది। వెళ్ళిక్కడ్నించి!"

గాయత్రి మళ్ళీ రెచ్చిపోయింది.

"వాడ్ని నువ్వు జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి! పువ్వుల్లో పెట్టి——"

సరోజ ఆమెని వెనక్కి నెట్టి బయటికితోసి తలుపు లోపలినుంచి గడియ పెట్టింది.

లోకేష్ దుడుకుగా ముందుకు వచ్చి అన్నాడు "మీరు నా సామర్థ్యాన్ని సవాలు చేస్తున్నారు——"

"అయితే ఏం చేస్తావు?"

"మీ చెయ్యి పట్టుకొని బాధ పోగొడ్తాను!"

సరోజ ఒక్కసారిగా నవ్వి చెయ్యి అందించింది. అతను ఛటుక్కున పట్టుకొని, తల ముందుకువంచి కళ్ళు చీల్చి చూశాడు.

సరోజ విసురుగా చెయ్యి లాక్కొని అతని చెంప ఛెళ్ళుమనిపించింది.

9

సాయంత్రం 7 గంటలకు రావ్ కు వారియర్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"హలో, మిస్టర్ రావ్! వి ఆర్ లక్కీ! ఇప్పుడే రిపోర్టు అందింది. విజయవాడలో ఆమె కారు కనిపించింది!"

"ఎక్కడా?" అర్చాడు రావ్.

"బస్ డిపో వెనుక, ఏలూరు కాలువ దగ్గర. కానీ అందులో ఎవరూ లేరు! ఇగ్నిషన్ కీ అలాగే వుంది. అందులో ఎవరు దిగారో ఆ ప్రాంతాల ఎవరూ చెప్పలేక

పోతున్నారు. అయితే సాయంత్రం 5 గంటలనుంచీ అదక్కడ వుందని కొందరు చెప్తున్నారు."

"మీ మనుషులేం చేస్తున్నారు?"

"అక్కడే కాపలాకాస్తున్నారు....ఎవరైనా తిరిగి వస్తారేమోనని. కానీ, వచ్చే సూచనలు లేవు. ఎవరైనా కారునలా రోడ్డుమీద గంటలతరబడి వదిలేసి ఎక్కడికీ వెళ్ళరు! ట్రాఫిక్ పోలీసులు దానిగురించి వాకబు చేస్తున్నారు. ఎవరూ రాకపోతే బహుశ వాళ్ళు అనుమానంతో రిజిస్ట్రేషన్ చెక్ చేయవచ్చు—"

"అది జరక్కూడదు! వెంటనే కారు నక్కడనుంచి కదిలించండి! ఏ పెట్రోలు బంకులోనో ఇచ్చి సర్వీసింగ్ చేయించండి. కానీ మీ మనుషుల్ని మాత్రం అది లభించిన చోటే వుంచండి. ఎవరైనా తిరిగి వస్తారేమో కనిపెట్ట—"

"ఎవరూ రారనిపిస్తోంది. ఇగ్నిషన్ కీ తీసుకోకుండా, విండో గ్లాసులు దించకుండా, అంత ఖరీదైన కారునలా రోడ్డుమీద వదిలేసి వెళ్ళారంటే నా కొక్కటే తోస్తోంది—సరోజతోపాటు మరికొందరున్నారు—వాళ్లామెను కిడ్నాప్ చేసి తీసికెళ్లిపోయారు."

"ఎక్కడికి? కారునలా వదిలేసి వెళ్తే వాళ్ళకు ప్రమాదకరం కాదా?"

"అవును—అది ప్రమాదకరమే! ఈ వ్యవహారమంతా నాకు వింతగా తోస్తోంది!"

"తర్వాత ఆశ్చర్యపోదురు గాని! ముందు ఆమె విషయం చూడండి! మీ మనుషుల్ని మొత్తం సిటీని గాలించమనండి! ఈ పని ఎంత వేగంగా చేస్తే అంతమంచిది. గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూర్చోకండి!" రావ్ అరిచి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

10

స్వామి ది గ్రేట్ నిద్రమేల్కొని కూర్చున్నాడు.

అతని కళ్ళు మండుతున్నాయి. కారణం, కిటికీ రెక్కల సందులోంచి వంటగది పొగ లోనికొచ్చి నిండుతోంది. కళ్ళు నల్లుపుకొని టైం చూసుకున్నాడు. పదకొండున్నర-చాలా రాత్రయింది.

ఇంత రాత్రి వంట చేస్తోందెవరు? చీకటి పడుతోండగా తాను సుష్టుగా భోంచేసినట్టు గుర్తు. మళ్ళీ యెందుకు వండుతున్నారు.

అతను అసహనంగా మడతమంచం మీంచి లేచాడు. ఆ గదిలో అతను 12 గంటల పైగా ఒంటరిగా గడిపాడు. బయట ఏం జరుగుతోందో అతనికి తెలియదు.

సరోజ జ్ఞప్తికిరాని క్షణం లేదు. జ్ఞాపకమొచ్చినప్పుడల్లా అతని మనసు విలవిల్లాడుతోంది. ఆమెనేం చేశారు? ఆ లోకేష్ గాడితో కలిపి గదిలో తోశారా? ఎంతటి దుర్మార్గులు! వాడామెని....నిస్సహాయురాలిని....పాపిష్టి చేతులతో తాకి—

స్వామి రక్తం మరిగింది. చివరికి—చివరికి—ఒక దుష్టుడి పశుత్వానికి ఆమె బలవుతోందా!

అతను పిడికిలి బిగించి చుట్టూ చూశాడు. తానేం చెయ్యాలి? ఈ ప్రశ్న ఇప్పటికి వందసార్లు వేసుకున్నాడు. మార్గం తోచలేదు!

ఆ గదిలోంచి బయటపడేందుకెలాంటి మార్గాలు లేవు. తలుపు బయట తాళం వేసివుంది. వాటిని విరగ్గొట్టేందుకు తన శక్తి చాలదు! కిటికీ రెక్కలు బయటికి తెరచుకుంటాయి. లోపల లావాటి చువ్వలున్నాయి. వెంటిలేటర్ లేదు.

అతను తిరిగి మంచంమీద నిస్పృహగా కూర్చొని తన గురించి ఆలోచించాడు. తనేం చేశాడు! ఆ ఒక ఆడదానికి భయపడి సరోజను అపాయంలో తోశాడు! రావ్ కిది తెలిస్తే తన ఉద్యోగం వుండదు—బహుశ ప్రాణాలూ వుండవు! తానతనికి ముఖం చూపించలేడు! పారిపోవాలి! దూరంగా పారిపోవాలి! పారిపోయే ముందు సరోజను సురక్షితంగా ఇంటికి చేర్చాలి!

అతను ఆందోళనగా బల్లమీద వెలుగుతోన్న టేబిల్ లాంప్ ని తదేకంగా చూడసాగాడు. క్షణాలు దొర్లుతున్నకొద్దీ అతనికి తొందరపాటు ఎక్కువయిపోతోంది.

సరోజని రక్షించడానికిప్పుడు సమయం మించిపోయిందని తెలుసు. కానీ, సరోజ తన యుక్తులతో తన్నుతాను రక్షించుకోగలదని నమ్మకం కలుగుతోంది. అయితే అలా ఎంతకాలం రక్షించుకోగలదు? ఆమె నిబ్బరం కోల్పోయే లోపున తాను విముక్తి కల్గించాలి!

అతను ఒక్కసారిగా తేరుకున్నాడు. అతను కోపంగా లేచి, అంతవరకూ తదేకంగా చూస్తున్న టేబిల్ లాంప్ ని సమీపించాడు. అతని నల్లటి పెదవులమీద చిరునవ్వు మెరిసింది. జుత్తులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి పిచ్చి సంతోషంతో పీక్కున్నాడు.

మరుక్షణం—

జేబులు వెతికి ఒక పావలాబిళ్ళ తీశాడు. కాలర్ లో సిల్క్ రుమాలు తీసి, మీటనొక్కి లాంప్ నార్పేశాడు. రుమాలుతో కాలుతోన్న బల్బ్ ని నెమ్మదిగా తొలగించాడు. చీకట్లో అతని చేతులు వణుకుతున్నాయి.... పావలాబిళ్ళ పట్టుకొని, లాంప్ ని పైకి వంచి, జాగ్రత్తగా

దాన్ని హోల్డర్ లో వదిలాడు. లాంప్ ని అలాగే వుంచి మీట నొక్కాడు.

హఠాత్తుగా లైట్లారిపోవడంతో వంటగదిలో చపాతీలు వేస్తున్న సింగ్ తిట్టుకున్నాడు.

మేడమీద గదిలో ఏవో రహస్యపత్రాలు చూస్తున్న గాయత్రికి అటంకం కలిగి గొణుక్కుంది. జాక్సన్ ఆమె ప్రక్క గదిలో గాఢనిద్రలో వున్నాడు. వెంకట్ మెట్ల క్రింద గదిలో నిద్రపట్టక దొర్లుతున్నాడు.

ఇంతలో వెనించి గాయత్రి కేక విని పరిగెత్తాడు. చీకట్లో ఆమె ఆకారం చూసి భయపడి, "ఏమిటాంటీ?" అన్నాడు.

"ఇడియట్! కరెంటు పోయిందని తెలియటంలేదట్రా! కొవ్వొత్తి వెల్గించు!" అర్చిందామె.

వెంకట్ లోనికెళ్ళి కొవ్వొత్తి వెతికి వెల్గించాడు. గాయత్రి ముందుకు వంగి కిటికీలోంచి బయటికి చూసింది.

"అదేమిటి?" బయట లైట్లు వెలుగుతున్నాయి కదరా....

వెంకట్ కూడా చూసి, "అవును, ఆంటీ...." అన్నాడు.

"సింగ్ ని పిలువ్!" కసిరిందామె. "ఫ్యూజు పోయిందేమో చూడమను!"

రెండు నిమిషాల తర్వాత సింగ్ టార్చి పట్టుకొని బయలుదేరాడు. మెయిన్ దగ్గర కెళ్ళి ఫ్యూజులు లాగి చూశాడు. ఐ.సి. కటవుట్ ఫ్యూజుపోయింది. తీగ వేసి పెట్టాడు. ఫ్యూజు ఎందుకు కాలిందా అనుకుంటూ మెయిన్ స్విచ్ వేశాడు. లైట్లు గుప్పుమని వెలిగి ఆరి

పోయాయి.

సింగ్ విసుక్కొని మళ్ళీ చూశాడు. అదే ఫ్యూజు పోయింది. మళ్ళీ వేశాడు. లైట్లు మళ్ళీ మెరుపులా వెలిగి ఆరిపోయాయి.

"ఏమిటీ న్యూసెన్స్!" అర్చింది గాయత్రి, "మాటి మాటికీ ఫ్యూజెందుకు పోతోంది?"

సింగ్ ఆలోచించాడు. "ఆంటీ, ఎక్కడైనా షార్ట్ సర్క్యూట్ అయిందేమో చూస్తాను."

సింగ్ వెనక్కి తిరిగాడు. గబగబ గదులన్నీ తిరుగుతూ టార్చితో వైరింగ్ పరిశీలించసాగాడు. లోకేష్ గది ముందాగి చూశాడు. తాళం వేసి వుంది. లోపల శబ్దం లేదు. భయపడి వెనుదిరిగాడు.

మెట్లుదిగి క్రిందికొస్తుంటే వెంకట్ వెంబడించాడు. సింగ్ అతన్ని చూసి పెనంమీద చపాతీ సంగతి చూడమన్నాడు. వెంకట్ తలూపి కిచెన్ కెళ్ళాడు.

సింగ్ మరో ఐదు నిమిషాలు క్రింది గదులన్నీ చూశాడు. అంతటా వైరింగ్ బాగానే వుంది. కానీ వసారాకొట్లో ఎలుకలు ఎక్కువగా తిరుగుతూ ఉంటాయి. ఒకవేళ అవక్కడ వైర్లు కొట్టేశాయా?

అతను వెంటనే వసారా కొట్టుకి నడిచాడు.

గదిబయట అడుగుల చప్పుడు విని స్వామి తలుపు ప్రక్కన మోకాళ్ళమీద కూర్చున్నాడు. చీకట్లో అతనికి గజం దూరంలో వస్తువు కన్పించడంలేదు. బయట తాళం తీస్తున్న చప్పుడవుతోంటే గుండె వేగంగా కొట్టుకొంది.

సింగ్ తాళంతీసి, గడియలాగాడు. వెంటనే జేబు లోంచి కత్తితీసి, తలుపును నెమ్మదిగా కాలితో నెట్టి, లోనికి టార్చి వేశాడు. ఏర్పడిన సందులోంచి వెలుగు

లోపలికిపడి స్వామి ఊపిరి బిగబట్టేట్లా చేసింది. సింగ్ లోపల మంచం మీద దుప్పటి కప్పుకొని పడుకొన్న ఆకారాన్ని చూసి తేలికపడ్డాడు.

తలుపు మరికొంచెం తెరిచి, లోనికి అడుగువేసి, గోడలమీద వెలుగులేశాడు. అతని చేతిలో కత్తి దాడికి సిద్ధంగా వుంది.

స్వామి చేతులు విపరీతంగా వణుకుతున్నాయి. సింగ్ కాళ్ళు సరిగ్గా అతని ముందే వున్నాయి.

సింగ్ టార్చివేసి బల్లమీద వంచివున్న లాంప్‌నీ, ప్రక్కనే విడిగావున్న బల్బునీ తికమకగా చూసి, మరో అడుగు ముందుకేశాడు. స్వామీ! త్వరపడు! అతని మెదడు చేతుల్ని ఆజ్ఞాపించింది. మరుక్షణం అతను కళ్ళు గట్టిగా మూసుకొని, సింగ్ రెండుకాళ్ళూ బలంగా పట్టుకొని వెనక్కి లాగేశాడు.

సింగ్ అదుపుతప్పి, ముందుకు తూలి బోర్లాపడ్డాడు. అతని ముఖం గట్టిగా నేలకు కొట్టుకొని, అరిచే శక్తిలేక బాధగా మూల్గాడు.

స్వామి మెరుపులా యెగిరి కాలెత్తి సింగ్ తలమీద తన్నాడు. సింగ్ మరోసారి మూల్గి వెల్లకిలా తిరిగి స్వామి కాలుపట్టుకున్నాడు. స్వామి విదిలించికొట్టేలోపున మెలేసి పడేశాడు. స్వామి వెల్లకిలా పడుతూ సింగ్ చేతిలో కత్తిని విసురుగా తన్నాడు. కానీ సింగ్ పట్టువిడువక కత్తితో ఎగిరి, స్వామిమీద బోర్లాపడి కంఠం పుచ్చుకున్నాడు. అతని చెయ్యి మెరుపులా పైకి లేచింది.

చీకట్లో కళ్ళు చీల్చి తెల్లగా మెరుస్తున్న రాంపూరీ కత్తిని స్వామి రెండుక్షణాలు తీక్షణంగా చూశాడు. మరుక్షణం శక్తినంతా కూడదీసుకొని, తన కంఠం చుట్టూ

వున్న సింగ్ చేతి మీద ఒక దెబ్బ వేసి, కత్తివున్న చేతిని వెనక్కి విరిచి తిప్పాడు. సింగ్ బాధగా అరవబోయాడు. కానీ స్వామి ఆ అవకాశమీయలేదు. రెండు చేతులు బిగించి దవడ క్రింద కొట్టాడు.

ఆ తాకిడికి సింగ్ మూడిబస్తాలా ఎగిరి ప్రక్కనపడ్డాడు. వెంటనే స్వామి చిరుతపులిలా లేచి పిడికిళ్ళతో వెల్లకిలా పడివున్న సింగ్ రెండు కాళ్ళమధ్య విసురుగా నాలుగు దెబ్బలు వేశాడు. సింగ్ ఉక్కిరిబిక్కిరయి మెలికలు తిరిగాడు. అతని చేతిలో కత్తి జారిపోయింది. చావు అతన్ని కబళిస్తోంటే గిలగిలమని చేపలా తన్నుకో సాగాడు....

స్వామి రుమాలు తీసి అతని నోట్లో కుక్కి నిలబడ్డాడు. అతని ఒళ్ళంతా చెమటలు కారుతున్నాయి. ఆయాసంతో వగరుస్తూ రెండు నిమిషాలు సేద తీర్చుకున్నాడు. అప్పటికి సింగ్ శరీరం పూర్తిగా నిర్జీవమైంది.

వంటగదిలో చపాతీలు వేస్తున్న వెంకట్ బయట అడుగులశబ్దం విని, "నువ్వేసిన చపాతీ కాలిపోయింది, సింగ్ భాయ్! కుక్కలు కూడా ముట్టుకోవు!" అన్నాడు.

స్వామి వెంటనే అక్కడ నించి కదిలి హాల్లోకెళ్ళాడు. ఇంట్లో యెక్కడా చప్పుడులేదు. ముఖద్వారం దగ్గరికి నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళి చూశాడు. తాళం వేసివుంది. చకచకా మెట్లెక్కి మేడ చేరుకున్నాడు.

మొదటి గదిలో కొవ్వొత్తి దగ్గర గాయత్రి ఏవో కాగితాలు చదువుతూ కన్పించింది. అలికిడి కాకుండా అక్కడినుంచి కదిలి మూడు గదులవతల లోకేష్ గది ముందాగాడు. అతని గుండె దడదడలాడింది.

తలుపుకు చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. చడీ చప్పుడు

లేదు! లోపలేం జరుగుతోంది? సరోజని నెమ్మదిగా పిలిస్తే? లాభంలేదు! బయట తాళం వేసివుంది.

అతను తాళంమీద టార్చివేసి చూశాడు. దాన్ని విరగ్గొట్టడానికి తన దగ్గర ఆయుధంలేదు. వున్నా అలికిడిని నివారించడం అసాధ్యం.

ఇంతలో రివ్వుమని గాలి వీచడంతో గాయత్రి గదిలో కొవ్వొత్తి ఆరిపోయింది. ఆమె ఇంగ్లీషులో ఏదో తిట్టుకుంటూ నడవాలోకొచ్చింది. స్వామి టార్చి ఆర్పేసి గోడకతుక్కుని నిలబడ్డాడు. గాయత్రి వెంకట్ ని కేకేసింది. స్వామి టార్చి క్రింద పెట్టేసి, చీకట్లో ఆమె ఆకారాన్ని చురుగ్గా చూస్తూ కత్తిని బలంగా పట్టుకున్నాడు.

గాయత్రి, వెంకట్ ని మళ్ళీ పిలిచి మెట్ల దగ్గరకెళ్ళి నిలబడింది.

స్వామి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఆమెను సమీపించసాగాడు. దగ్గరవుతోంటే గాయత్రి ఆకారం భీకరంగా కనిపిస్తోంది. మరో రెండంగల్లో పిల్లిలా ఆమెను చేరుకొని వెనుక నిలబడ్డాడు. అప్పుడే వెంకట్ ఆకారం హాల్లోంచి వచ్చి, మెట్లెక్కుతూ కన్పించింది.

స్వామి రక్తం గడ్డకట్టింది. అతని వేడివూపిరి ఎక్కడ గాయత్రికి తాకుతుందోనని కంపించిపోయాడు. అతని పరిస్థితి యింకా హీనమవుతోంటే సహించలేక రెండు చేతులతో ఆమె భుజాలు పట్టుకొని బలంకొద్దీ ముందుకు నెట్టేశాడు.

"ఓయమ్మోయ్!...." అంటూ గాయత్రి కెవ్వుమని కేకపెట్టి, డ్రమ్ములా దొర్లుకుంటూ వెళ్ళి క్రిందపడింది. ఆమెను అడ్డుతగిలి వెంకట్ కూడా ఆమెతో పాటు దొర్లాడు.

స్వామి రివ్వుమని తిరిగి ఆమె గదిలోపడ్డాడు. ఇంతలో దబదబమని తలుపులు చప్పుడు చేశాయి....విపరీతంగా వూగిపోతున్నాయి.

"మమ్మీ! ఏం జరిగింది? తలుపు తెరువ్!" లోకేష్ అరుస్తున్నాడు.

స్వామి విపరీతంగా వణుకుతూ చీకటిలో నిలబడ్డాడు. అతని మెదడు మొద్దుబారింది. వూపిరందడం కష్టమవుతోంది. లోకేష్ అరుపులు యింకా ఎక్కువయ్యాయి. స్వామి తేరుకొని పరిస్థితి గ్రహించాడు. చేత్తో టేబిల్ మీద తడిమాడు. టెలిఫోన్ తగిలింది.

ఆలస్యం చెయ్యకుండా రిసీవర్ ఎత్తి డయల్ చేయసాగాడు. డయలింగ్ పూర్తయ్యాక రిసీవర్ చెవి దగ్గర పెట్టుకున్నాడు. కనెక్షన్ దొరికి రెస్పాన్స్ రావడంతో నోరు తెరిచి, "హలో—" అన్నాడు.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో ద్వారం దగ్గర ఒక భారీకాయం ప్రత్యక్షమైంది. స్వామినోటికి తాళం పడింది. చేతిలో రిసీవర్ తెలియకుండానే జారి పడింది. అవాక్కయి పోయాడు.

ఆ ఆకారం లోనికి కదిలింది. స్వామి బిక్కచచ్చి దాన్ని గుర్తించాడు.

తటాలున టేబిల్ మీద కత్తిని అందుకొని విచిత్రమైన అరుపుతో అల్సేషియన్ కుక్కలా ముందుకు దూకాడు. అతని చేతిలో కత్తి ఆ ఆకారం ఛాతీలో దిగబడింది— బలంగా—లోతుగా. కానీ, దాని బలిష్టమైన ఉక్కు హస్తాల్లో తన కంఠం నలిగిపోతోందని కాసేపటికిగానీ తెలిసిరాలేదు స్వామికి. అప్పటికి అతని ప్రాణాలు పైకి, పైపైకి పోతున్నాయి....

గాయత్రి కళ్ళు తెరిచి గాయపడ్డపులిలా చూసింది. అంతా చీకటి! ఒళ్ళంతా కమ్చీపెట్టి కొట్టినట్లు విపరీతంగా నొప్పులు! తల కొండను ఢీకొన్నట్లు సుత్తిపోట్లు! ఒంట్లో చేవంతా ఎక్కడ చచ్చింది! ఆమె గాభరాగా ఒళ్ళు తడుముకుంది....తనకేం జరిగిందో తెలుసుకొనేసరికి ఆమె నుండి మరోకేక వెలువడింది.

ఆమె కుడికాలు సహకరించడంలేదు! మధ్యకి విరిగి వేలాడుతోంది! ప్రాణంపోయే బాధ!

ఆమె చావుభయంలో నేలమీద కొంతదూరం ప్రాకింది. అప్పుడామె చేతికి ఎవరివో వెంట్రుకలు తగిలాయి. అది తల. దాన్ని తడిమి చూసి ఆదెవరిదో గుర్తుపట్టి ఆందోళనగా అంది:

"వెంకట్! వెంకట్! లే!...."

కానీ వెంకట్ మెట్లమీంచి దొర్లుతున్నప్పుడు ఆమె ఏనుగు శరీరం క్రింద నలిగి ఊపిరందక చచ్చిపోయాడని ఆమెకు తెలియదు!

సమాధానం లేకపోవడంతో మిగిలిన అనుచరుల్ని కేకేసింది. అయినా ఎవరూ పలకలేదు!

ఇంతలో లోకేష్ అరుపు విన్పించింది: "మమ్మీ! ఏం జరిగింది నీకు?"

"ఏమీలేదు! నువ్వక్కడే వుండు! బయటికి రాకు! ఓహ్, వీళ్ళంతా ఎక్కడ చచ్చారు?"

"నువ్వు ముందు తాళంతీయ్! నేను చూస్తాను!"

"వద్దు! నువ్వు గది కదలకు!" గాయత్రి గట్టిగా అర్చింది, "యూ రోగ్స్! ఎక్కడ చచ్చార్రా మీరంతా! ఇలా తగలడండి!"

ఆమె అలసిపోయి తల వాల్చేసింది.

11

తెల తెలవారుతోండగా వారియర్‌కు అతని చీఫ్ ఆపరేటర్ దిలీప్ నుంచి ట్రంకాల్ వచ్చింది.

"గుడ్మార్నింగ్ బాస్. కిడ్నాపర్స్‌ని పట్టుకున్నాం. వాళ్ళిద్దరు హోటర్ నరకిలో ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు. వాళ్ళ చెవులు పిండితే సరోజని వాళ్ళే కిడ్నాప్ చేశారని తెలిసింది. వాళ్ళ పేర్లు కుమార్, మోహిని. ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ బాస్."

ఈ మాటలు వారియర్ నిద్రకళ్ళతో విన్నాడు.

"ఆ ఇద్దరెవరు?"

"గాయత్రి మనుషులంటున్నారు బాస్. సరోజనీ, ఆమె డ్రైవర్ని హైదరాబాదులోనే తమ స్థావరంలో వుంచారట. తప్పుదోవ పట్టించడానికి కారుతో ఇక్కడికొచ్చారట."

"గాయత్రి గ్యాంగ్? ఫ్చ ఆర్యూ ష్యూర్?"

"డెడ్ ష్యూర్, బాస్!"

"వెరీవెల్! నీకేం తెలుసు! వాళ్ళిద్దర్నీ తీసుకొని వచ్చేయండి. ఫ్చ, సరోజ కార్లో కాదు. మీ కార్లో. సరోజ కారు విడిగా తేవాలి!"

"అలాగే బాస్" అన్నాడు దిలీప్.

అతను ఫోను పెట్టేసి ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు. గాయత్రి గ్యాంగ్! అతని ముఖంలో అదోరకం నవ్వు వెలిసింది. గాయత్రీ! నేను అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకొనే వలలో చిక్కుకున్న మరో బంగారు చేపవి కదా నువ్వు! అతను వికటంగా నవ్వాడు.

12

బయట కారు శబ్దం విని గాయత్రి ఉలిక్కిపడింది.

రాత్రినుంచీ ఆమె ఆ కుర్చీలో అలాగే కునికిపాట్లు

పడుతోంది. సరైన నిద్రలేదు. కళ్ళు ఎరుపెక్కి తలపోటు ప్రారంభమైంది. ఆమె ఎదురుగా, మెట్ల దగ్గర, వెంకట్ శవం ఇంకా అలాగే పడివుంది. సహాయం కోసం ఆమె రాత్రినుంచీ కళ్ళు కాయలు చేసుకుంది. అతికష్టంమీద ప్రాకుతూ వెళ్ళి ఈ కుర్చీమాత్రం చేరుకోగల్గింది.

తలుపుకి లోపల తాళంవున్నా సింగ్, బాక్సర్ ఎక్కడికెళ్ళారో ఆమె కంతుబట్టడంలేదు! ఈ ఇంట్లో తనకు సహాయపడేవాళ్ళెవరేనా వున్నారంటే అది లోకేష్ ఒక్కడే! అతను పైన తాళంవేసిన గదిలో వున్నాడు. దురదృష్టం యెలా వెంటాడుతోంది! చీర కుచ్చిళ్లో తాళంచెవి వున్నా పైకి వెళ్ళే శక్తి తనకి లేదు! ఇలాంటి దుస్థితి ఏర్పడుతుందని తానెలా వూహించ గలదు! లేకపోతే డైట్ పాటించి శరీరాన్ని అదుపు చేసేది!

కారుశబ్దం విని ఆమెకు విజయవాడ వెళ్ళిన కుమార్ గుర్తొచ్చాడు. ఆ స్టుపిడ్ పంక్‌ని తను వెంటనే రమ్మంది. కానీ వాడు నిన్నంతా రాలేదు. సరే, ఎట్టకేలకు ఇప్పుడు సహాయం అందింది! ఆమె బాధగా కాలు పట్టుకొని, తెరిచి వున్న కిటికీలోంచి చూసింది.

వారియర్ కారు దిగి బ్రీఫ్‌కేసుతో వరండా చేరు కున్నాడు. సిగరెట్ విసిరేసి, తలుపుమీద తట్టాడు, సమాధానం రాకపోతే నెట్టి చూశాడు. తెరుచుకోలేదు. ప్రక్కకు తిరిగి కిటికీలోంచి చూశాడు.

హాల్లో గాయత్రి కన్పించింది.

వెంటనే అతను నవ్వాడు, "హాయ్, గాయత్రి!"

అతన్ని చూసి గాయత్రి ఒంటిమీద విషకీటకాలు పాకినట్లుంది. నోరు తెరిచి అరవబోయింది.

"నో, నో, డార్లింగ్! ప్రమాదంలేదు! నన్ను లోనికి రానీయ్."

గాయత్రి అడ్డంగా తలూపింది, "నువ్వు రాలేవు! తాళం వేసివుంది!"

"అయితే తీయ్!"

"నా వల్లకాదు! వెళ్ళిపో, వారియర్!"

వారియర్ హాల్లో కలయజూశాడు. "నీ మనుషులు.... అరె, అదెవరు—చచ్చాడా?"

"నువ్వెళ్లిపో, వారియర్!" గాయత్రి మళ్ళీ అర్చింది.

"నో. డార్లింగ్! ఇక్కడేదో జరిగింది. నేను లోనికి రావాలి? మేడమీద నీ కిటికీ చూసుకుంటాను—దానికి చువ్వలేవు కదూ?"

అతను పరిగెత్తి మేడ కుడివేపుకెళ్లి పైపు పట్టుకొని ప్రాకాడు. తెరిచివున్న గాయత్రి కిటికీలోంచి లోనికి గెంతి అదిరిపడ్డాడు. వెంటనే గదిలోంచి క్రిందికి వురుకుతూ అరిచాడు:

"గాయత్రీ! ఇక్కడ మరో రెండు శవాలున్నాయి!"

"ఎవరివి?" గాయత్రి ఆతృతగా అడిగింది.

"ఒకడు నీ వస్తాదు—బాక్సర్, మరొకడు నీగ్రోలా వున్నాడు."

"అతను సరోజ డ్రైవర్! ఓహ్—యెలా జరిగింది?"

వారియర్ ఆమెను పరీక్షగా చూశాడు. "నీకేమయింది? కదలేకపోతున్నావు."

"ఇంకేం కావాలి! కుంటిదాన్నయ్యాను!"

"ఎలా గాయత్రీ!"

గాయత్రి రాత్రి సంఘటన వివరించింది. వారియర్ జాలిగా విన్నాడు.

"అయాం సో సారీ, గాయత్రి. ప్చ్, సరోజ ఎక్కడ?"

"ఆమె ఎవరు?"

"నువ్వింందాక ఆ నీగ్రో ఆమె డ్రైవరని చెప్పావు."

గాయత్రి నాలిక కరచుకుంది. నోరు జారాను, ఈ జిత్తులమారి నక్కముందు!

"నువ్విక్కడెందు కొచ్చావ్?" అర్చిందామె తీవ్రంగా.

"సరోజ గురించి" వారియర్ నవ్వాడు, "ప్చ్! నువ్వామెని కిడ్నాప్ చేసి ఇక్కడుంచావు. కానీ కారు విజయవాడ పంపావు....అది తెలివిగల పననుకున్నావా! ప్చ్, అక్కడ నా మనుషులు నీ మనుషుల్ని పట్టేసుకున్నారు-"

"ఈ పని నీ కెవరు చెప్పారు?"

"సరోజ మేనేజర్."

గాయత్రి ముఖం ఎర్రబడింది. తాను కుమారుడికోసం నిర్మించిన సౌధం ఒక్కసారిగా కూలిపడింది! తన పథకం పటాపంచలైంది!

వారియర్ ఆమెను గమనిస్తున్నాడు.

"వెల్. గాయత్రి. నీ పథకం చిత్తు! ఇక నీ ఎత్తులు పనికిరావు. సరోజ గురించి బుకాయించకు! ప్చ్, ఆమె ఇక్కడే వుంది. ఆమెని తెచ్చుకొని నువ్వింతవరకూ డబ్బు ఎందుకు కోరలేదో అర్థంగావడం లేదు! బహుశా అనుకోనిదేదో జరిగివుంటుంది. ప్చ్, ఇక్కడి వాతావరణం చెప్తోంది....వెల్, పరిస్థితి చక్కబడ్డాక డబ్బు కోరుతావనుకుంటాను. మరిందులో నా వాటా ఎంత డార్లింగ్?"

"నే వాటా? ఏమిటి నువ్వనేది?" గాయత్రి బలహీనంగా నవ్వింది.

వారియర్ నవ్వాడు. "కొత్తేమీ కాదు. ఇదివరకు రెండుసార్లు ఇచ్చుకున్నావు."

"ఇప్పుడు నీ కేమీ ఇవ్వను! గెటవుట్! ఆమెని డబ్బు కోసం తేలేదు!"

వారియర్ సీరియస్‌గా చూశాడు: "బుకాయించకు! ప్చ్, డబ్బుకోసం కాకపోతే మరెందుకు తెచ్చావ్?"

గాయత్రి అసహనంగా అంది, "నా కొడుకు— లో కేష్ కోసం!"

"లోకేష్!" వారియర్ నవ్వాడు, "వాడు ఆడంగి వెధవ! వాడికిలాంటి బుద్ధి ఎలా పుట్టింది?"

"నీ నాలిక చీరేస్తాను. బ్లడీ బాస్టర్డ్!"

"సరే, సరే, నా కనవసరం. ఆమెనెందుకు తెస్తే నా కేమిటి? నా మౌనం విలువ యాభై వేలు. కామెంట్ ప్లీజ్!"

"యూ బ్లాక్ మెయిలర్ బ్రూట్! నయా పైసా ఇవ్వను!"

"అలా మాట్లాడకు గాయత్రి. నువ్వివ్వకపోయినా రివాల్వర్‌తో నీ సేఫ్ పగలగొట్టి నేనే తీసుకోగలను!"

"యూ స్టింకింగ్ రాట్! నా సేఫ్ మీద చేతులేశావంటే చూడు, ఏం చేస్తానో!"

"ఏం చేస్తావు?"

"నీ చెయ్యి విరగ్గొట్టి దాంతో చచ్చేలా కొడతాను!"

వారియర్ పగలబడి నవ్వాడు.

"ఆహా, గాయత్రి! అది సినిమా డైలాగ్ కదూ? వన్స్‌మోర్ ప్లీజ్!"

గాయత్రి అకస్మాత్తుగా చీర కుచ్చుల్లోంచి రివాల్వర్ తీసి గురిపెట్టింది.

"అంత తెలివితక్కువ పనా?" వారియర్ అన్నాడు, "నువ్వు చేస్తావా? నో, గాయత్రి. నువ్వు చెయ్యవు. నీ మనుషులు నా బందీలని మర్చిపోయావా? నేనిక్కడ చచ్చిన క్షణాన—ప్చ్—వాళ్ళక్కడ పోలీసుల దగ్గర నీ గురించి కక్కేస్తారు! అది బాగుంటుందా? ప్చ్, నేను నీ క్షేమం కోరినట్టు నువ్వు కూడా నా క్షేమం చూడాలి. ఇద్దరికీ ప్రయోజనం.

కమాన్, నువ్వు లేచే స్థితిలో లేవు. నీ మనుషులు కూడా లేరు! సేఫ్ తాళాలిలా ఇవ్వు, నిజాయితీగా నేను కోరిన డబ్బు తీసికెళ్ళిపోతాను ప్చ్, టు హెల్ విత్ యువర్ సరోజ! నాకేమిటి?"

గాయత్రి పరిస్థితి గ్రహించి చలించిపోయింది. ఈ నక్కను లొంగదీయడం కష్టం! హే భగవాన్! మళ్ళీ వీడి వాతన నే నెందుకుపడ్డాను? ఆమె ఆందోళనగా తాళంతీసి విసిరింది.

వారియర్ దానితో మేడమీద కెళ్ళాడు. అక్కడ సేఫ్ తెరిచి, అయిదు వందనోట్ల కట్టలు ఏరి, బ్రీఫ్ కేసులో సర్దుకున్నాడు.

క్రిందికు తిరిగివచ్చి తాళం ఇచ్చేశాడు.

"వెరీగుడ్ గాయత్రి! నీ దొంగనీతిని హర్షిస్తున్నాను" అతను నవ్వి తలుపు దగ్గరికి నడిచాడు. రివాల్వర్ తో తాళం బ్రద్దలుచేసి బయటికెళ్ళాడు.

కారెక్కి బయలుదేరి పావుగంటలో రావ్ ఆఫీసుకు చేరుకున్నాడు.

రావ్ అతన్ని చూసి ఆందోళనగా అన్నాడు:

"వారియర్! ఎక్కడున్నారు? ఉదయం నుంచీ చూస్తున్నాను!"

"ప్రోగ్రెస్ ఏమీ లేదు, సర్" వారియర్ అన్నాడు దిగులుగా. "ఆమె ఆచూకీ ఇంకా లభించలేదు! హోటల్స్ అన్నీ చెక్ చేశాం. ఫలితంలేదు. ఫ్రెండ్స్ వున్నారేమో తెలియదు. కానీ ఫ్రెండ్స్ దగ్గర బసచేస్తే కారు ఏలూరు కాలువ దగ్గరెందుకుంటుంది? ఆమె కారు వదిలి ఎక్కడికైనా పనిమీద వెళ్ళివుంటే తిరిగి రావడానికి ఒక రోజు ఆసాంతం పట్టదు. ఆమెని కిడ్నాప్ చేశారు సర్. అయాం ష్యూర్. నా మనుషుల్ని కారులో రమ్మని చెప్పాను. ఆమెని ట్రేస్ చెయ్యడం ఇక సాధ్యంకాదు! కానీ ఇంతవరకు దుండగుల నుంచి ఫోన్ ఎందుకు రాలేదో అర్థంగావడంలేదు! ఒక వేళ—"

"ఆ విషయమే మీకు చెప్పాలని చెప్పాలనుకుంటున్నాను, వారియర్! రాత్రి నాకు ఫోన్ వచ్చింది!"

"మీకా!" వారియర్ ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"నాకే! రాత్రి వచ్చింది! నేను నిద్రలో వున్నాను. 12 గంటలనుకుంటాను, రింగయింది. రిసీవరెత్తాను. అవతలి గొంతు 'హలో—' అంది. అంతే! లైను కట్ అయింది!"

వారియర్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అతనే కిడ్నాపర్! నాకు ఫోన్ చేసి ఎందుకో భయపడి విరమించుకున్నాడు!"

"అతని గొంతెలా వుంది?"

"నిద్రమత్తులో గమనించలేదు!"

వారియర్ కొన్ని క్షణాలు రావ్‌ని తీక్షణంగా చూశాడు. అతని కళ్ళు ఒక్కసారిగా మెరిశాయి. ఛటుక్కున లేచినిలబడి అన్నాడు.

"యస్! కిడ్నాపర్ భయపడ్డాడు. అతను మళ్ళీ ఫోన్

చేయవచ్చు! డబ్బు ఎవరికి చేరు, సర్? నేను వెంటనే మీ ఫోన్ని ట్రాప్ చేసే ఏర్పాట్లు చేస్తాను! మీరు కంగారు పడకండి! ఆమెని క్షేమంగా అప్పగించే బాధ్యత—"

అతను మాటలు అసంపూర్తిగా వదిలేసి బయటికి పరిగెత్తాడు. వేగంగా మెట్లుదిగి వచ్చి కారెక్కి బయలు దేరాడు. రావ్ విస్తుపోయి దిక్కులు చూడసాగాడు.

వారియర్ ఆఫీసుకు చేరుకొని, డైరెక్టరీ తిరగేసి ఒక నంబర్ డయలు చేశాడు. ఆవతల రెస్పాన్స్ రావడంతో వెంటనే గొంతు మార్చి అన్నాడు: "మిసెస్ రామకృష్ణ ప్లీజ్!"

"మీ రెవరు?" అంది ఆవతలి గొంతు.

"ప్చ! మీ రెవరు?" ఎదురుప్రశ్న వేశాడు వారియర్.

"అనితని—మిసెస్ గిరిజ బంగళా నుంచి మాట్లాడుతున్నాను."

"ప్చ! నే నామెతో మాట్లాడాలి!"

"మీ రెవరో ముందు చెప్పాలి!"

"ప్చ! ఆమెతో నే మాట్లాడాలి—పర్సనల్! క్విక్. త్వరగా కనెక్టు చేయండి!"

కొన్ని క్షణాల తర్వాత అవతలి కంఠం మారింది.

"హలో.... నేను గిరిజని."

వారియర్ ఉలిక్కిపడి సర్దుకున్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ మాడమ్. మీతో ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి. ఎవరూ వినడంలేదు కదా?"

"లేదు, ఎవరు మీరు?"

"అది చెప్పకూడదు. నా మాటను జాగ్రత్తగా వినండి! మీ కుమార్తె మా బందీగా వుంది. సరోజ ఆమె పేరు. ప్చ—అవునా? ఆమెని కిడ్నాప్ చేసి విజయవాడ తీసి

కెళ్లాం. డబ్బు కావాలి మాకు. అవును....నో, నో, మాడమ్! మీరు అప్ సెట్ అవకండి. రేకిటీజీ!....ఈ రోజుల్లో ఇది చాలా సామాన్యం. టెన్ లాక్స్. ఎస్, పది లక్షలు కావాలి.

ఈ రాత్రి 10 గంటలకి మీ మనిషిని డబ్బుతో విజయ వాడ పంపండి—హోటల్ నరకిలో దిగితే మేం కలుసు కుంటాం. వింటున్నారా, మాడమ్? ఎస్, మీరు వయసు పండిన ఆడవారు. భయపడి పోలీసుల దగ్గరికెళ్ళే పొర పాటు చెయ్యగలరు! ఆ తొందరపాటు మంచిది కాదంటు న్నాను. హలో....పలకరేమిటి? మీరు పోలీసుల్ని పిలిస్తే మీ కూతురికి నూరేళ్ళు నిండుతాయి. అర్థమవుతోందా? మిసెస్—హలో—బదులు పలకండి! నా మాటలు విని పిస్తున్నాయా? హలో—హలో—హలో—"

13

అనిత ముంగురులు సవరించుకొని ట్రే అందుకుంది.

అప్పటికే మాడమ్‌కి భోజనం పదినిమిషాలు ఆలస్య మైంది. మాడమ్ ఉదయం నుంచీ గది కదల్లేదు. మద్రాసు, కలకత్తా, కొచ్చిన్, జంషెడ్ పూర్ .... మొదలైన దూర ప్రాంతాల్లో స్నేహితులకి ఉత్తరాలు వ్రాస్తూ కూర్చుంది. ఆ పని కామె ఉపక్రమిస్తే గంటల తరబడి వ్రాస్తూనే వుంటుంది. ఒక్కో ఉత్తరానికి కనీసం మూడేసి కాయి తాలు పాడుచేస్తుంది.

ఆమె అవస్థ చూసి అనిత సహాయానికి పూనుకుంటే ఒప్పుకోదు. వ్యక్తిగత విషయాలు మరొకరికి చెప్పి వ్రాయించే పద్ధతి తనకి నచ్చదంటుంది.

వ్యక్తిగత విషయాలు! నవ్వుకుంది అనిత. ఈ ఇంట్లో నాకు తెలియని రహస్యమంటూ వుందా? ఆమె నవ్వాప్పు

కుని గదిలో అడుగు పెట్టింది.

గది నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎడమవైపు సోఫాలో గిరిజ ప్రక్కకు వాలిపోయి కన్పించింది.... ఆలోచనలో అలసిపోయి వుంటుంది అనుకుంది అనిత.

కానీ, గిరిజ ఎడమచేతిలో టెలిఫోన్ చూసి కలవరం చెందింది. అవునూ, ఇందాక ఆమె ఫోన్‌లో మాట్లాడుతోంది కదూ? ఎందుకలా వాలిపోయింది? ఆమె గాభరాగా దగ్గరకెళ్ళి ట్రే టీపాయ్ పైన పెట్టింది. క్రింద మోకాళ్ళమీద కూర్చొని మాడమ్‌ని పిల్చింది. పలకలేదు. కంగారుగా తట్టింది. కదల్లేదు. గుండె అదురుతోంటే చెయ్యి పట్టుకొని నాడి చూసింది....

ఆమె నోటినుంచి గట్టికేక వెలువడి వెనక్కి విరుచుకు పడింది. టీపాయ్‌తో సహా దానిమీద పదార్థాలన్నీ చెల్లాచెదురయ్యాయి. ఆమె యింకా పిచ్చిగా అరుస్తూ బయట కురికింది. అతికష్టంమీద నిభాయించుకొని రావ్‌కి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పింది——

ఇరవై నిమిషాల్లో రావ్, డాక్టర్ని వెంటబెట్టుకొని వచ్చి వాలాడు. డాక్టర్ గిరిజను పరీక్షించి ప్రయోజనం లేదని చెప్పాడు. రావ్ ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు! చెమటలు కక్కుతున్న అనితను చూసి బలహీన స్వరంతో అడిగాడు, "ఎలా జరిగిందిది?"

అనిత గొంతు వెంటనే పెగల్లేదు.

"ఆమె ఉత్తరాలు వ్రాస్తున్నారు. నేనీ గదిలోనే వున్నాను. ఇంతలో ఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ ఎత్తాను. కాని అవతలి మనిషి మాడమ్‌తోనే మాట్లాడాలన్నాడు. ఫోన్ ఆమెకిచ్చి, భోజనం తేవడానికి కిచెన్‌లో కెళ్ళాను.

పదినిమిషాల తర్వాత వచ్చి చూస్తే ఇక్కడ—"
"ఫోన్ చేసిందెవరు?"
"అతను పేరు చెప్పలేదు—"
"గొంతెలా వుంది?"
"అమితాబ్ బచ్చన్‌లా—"
"ఓహో—అతనెవరు?"
"సర్! అతను మాట్లాడుతున్నప్పుడు వ్చ! వ్చ అంటూ విపరీతంగా శబ్దాలు చేశాడు!"
రావ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు: "ఏమిటీ!"
"అవును, సర్! సరిగ్గా విన్నాను!—" అంటూ అనిత మళ్ళీ ఆ చప్పుళ్ళు చేసి విన్పించింది.
రావ్ ఒక్కమాటులో ఫోన్ దగ్గరకెళ్ళి డయల్ చేశాడు.
"హలో ఇన్‌స్పెక్టర్! నేనొకడివల్ల మోసపోయాను! అతను నా అందుబాటులోనే వున్నాడు. కానీ మీ సహకారం కావాలి?—" అని అవతలి మాటలు కాస్సేపు విని బయటికి పరుగుదీశాడు.

హెడ్ క్వార్టర్స్‌లో డిటెక్టివ్ ఇన్‌స్పెక్టర్లు శివ నేశన్, దేవిడ్—రావ్ చెప్పింది జాగ్రత్తగా విని, తక్షణం బయలుదేరడానికి సిద్ధమయ్యారు.
పదినిమిషాల్లో కార్లో వారియర్ ఆఫీసుకు చేరుకున్నారు. వెనుక జీపులో మరో నల్గురు ఇన్‌స్పెక్టర్లు వచ్చారు.
రెండు చేతులమధ్య తల పెట్టుకొని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న వారియర్ పోలీసుల్ని చూసి అదిరిపడ్డాడు.
"హలో! ఏం జరిగింది?"
"వాడే! వాడ్ని నిలువుగా చీల్చండి, ఇన్‌స్పెక్టర్!"

రావ్ శక్తికొద్దీ అరిచాడు.

శివ నేశన్ వారియర్ దగ్గరకెళ్ళి తీక్షణంగా చూశాడు.

"వెల్, వారియర్. మాతో నీ దాగుడుమూతలు ఇవాళ్టితో ఆఖరు! బద్మాష్, డిసీజ్ ఎమర్జెన్సీ! నీ వెధవ బుకాయింపులతో మా సహనాన్ని పరీక్షించక ఒక ముక్కలో సరోజ ఎక్కడుందో చెప్పు."

"సరోజ! ఆమె యెవరు?" వారియర్ ముఖం ఎర్ర బడింది.

నేశన్ పిడికిలి విసురుగా అతని దవడ క్రింద తాకింది.

"ఇప్పుడు తెలుసా?"

"ఇన్‌స్పెక్టర్ డిటెక్టివ్‌ని కొట్టడం చట్ట—"

ఈ సారి నేశన్ పిడికిలి గూబమీద తాకింది.

"ఓహ్! ఇది చట్టవిరుద్ధం! నన్ను కొట్టి—ప్—చ—"

డేవిడ్ అర్జెంటుగా అన్నాడు, "నేశన్, నా చెయ్యి గులపెడుతోంది—"

"నో, అబ్జెక్షన్. ప్రొసీడ్, మిస్టర్ డేవిడ్!"

డేవిడ్ ముందుకెళ్ళి వారియర్‌ని పట్టుకొని ఎడా పెడా వాయించాడు.

వారియర్ పెద్దగా రంకె వేశాడు.

"మీ సంగతి కోర్టులో చూస్తాను! సరోజ గాయత్రి దగ్గర వుంది—"

"గాయత్రి గ్యాంగ్?"

"యస్...." వారియర్ అన్నాడు మూలుగుతూ.

ఇన్‌స్పెక్టర్లంతా వారియర్‌నీ, అతని బ్రీఫ్ కేసునూ పట్టుకొని గాయత్రి స్థావరానికి బయలుదేరారు....

బార్లా తెరిచివున్న తలుపులోంచి లోనికొస్తోన్న వాహనాలన్ని చూసి గాయత్రి అదిరిపడింది. గుండె దడ

దడలాడింది! లేచి పరిగెత్తడానికి ప్రయత్నించి క్రిందపడి బాధగా కేక పెట్టింది. ఆమె కాళ్లలో సలుపు రక్తాన్ని తోడేసింది. నిస్సహాయంగా చూస్తూ గుటకలు వేయ సాగింది. కొన్ని క్షణాలు....మరో కొన్ని క్షణాలలో వాళ్ళు తనని....భరించలేకపోయింది. చీర కుచ్చిళ్లలోంచి రివాల్వర్ తీసి మేడమీదకు చూసింది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి ఆకస్మాత్తుగా.

"లోకేష్! నేనిక పోతున్నాన్రా!" అంది వణుకుతూ.

గాయత్రి రివాల్వర్ కణతకానించి కళ్ళు మూసుకుంది.

బయట కారు దిగుతోన్న ఇన్‌స్పెక్టర్లు లోన రివాల్వర్ షాట్ విని ఉలిక్కిపడ్డారు.

"ఏమిటది?" డేవిడ్ అడిగాడు చురుగ్గా చూస్తూ.

"హెచ్చరిక అనుకుంటాను...." అన్నాడు నేశన్.

ఇద్దరూ రివాల్వర్స్‌తో జాగ్రత్తగా వరండా చేరు కున్నారు. వాళ్ళు వారిస్తున్నా వినకుండా రావ్ వాళ్ళ ననుసరించాడు. మరో ఇద్దరు ఇన్‌స్పెక్టర్లు వెనుక వచ్చారు. తలుపు దగ్గర అందరూ ఆగి గాయత్రిని చూశారు.

ఆమె నేలమీద ప్రక్కకు ఒత్తిగిలి పడి వుంది....ఆమె తలనుంచి రక్తం ఇంకా ప్రవహిస్తోంది.

"ప్రాణాలు తీసుకుంది" అన్నాడు డేవిడ్.

"అక్కడ మరొకడు చచ్చాడు" అన్నాడు నేశన్, "కింద గదులన్నీ తెరిచవున్నాయి. సరోజ పైన వుండాలి! లెటజ్ గో!"

అందరూ మెట్లెక్కి పైకివెళ్ళారు. గాయత్రి గదిలో మరో రెండు శవాల్ని చూసి ఆగిపోయారు. స్వామిని చూసి రావ్ భయంగా అర్చి లోనికెళ్ళబోయాడు. డేవిడ్ వెనక్కి లాగాడు.

ముందుకు నడిచి శివ నేశన్ లోకేష్ గది ముందాగాడు. కాస్సేపు ఇన్‌స్పెక్టర్లతో గుసగుసలాడి, రివాల్వర్‌తో తాళాన్ని షూట్ చేశాడు. గడియ లాగి తలుపునో తాపు తన్నాడు—

భళ్లుమని తలుపులు తెరుచుకోవడంతో లోకేష్ ఛెంగు మని ఎగిరి, "హలో, హలో, సరోజని నేనే చంపేశాను ఇన్‌స్పెక్టర్!" అన్నాడు.

సరోజ బెదిరిన లేడిలా గుండెల్లో దిగబడిన కత్తితో క్రింద పడి ఉంది.

"సరోజా! మై డార్లింగ్!" రావ్ చిన్నపిల్లాడిలా విలపిస్తూ ఆ గదిలో కురికాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే లోకేష్ చెంగున వెనక్కి తిరిగి కిటికీ లోంచి బయటకు దూకేశాడు.

బయట ఫెళఫెళమంటోన్న ఉరుముల చప్పుడుతో బాటు గావుకేక గాలిలో విన్పించి స్తంభించిపోయారు అంతా.

—: ఐపోయింది :—